

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఏప్రిల్ 2010

శ్రీఅరవిందులు - క్షణదర్శనములు

మొదటి భాగము

4.4.2009 — 4.4.2010

శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరి చేరుకుని నూరు వసంతాలు నిండిన సంవత్సరము.

19.9.2009 – 19.9.2010

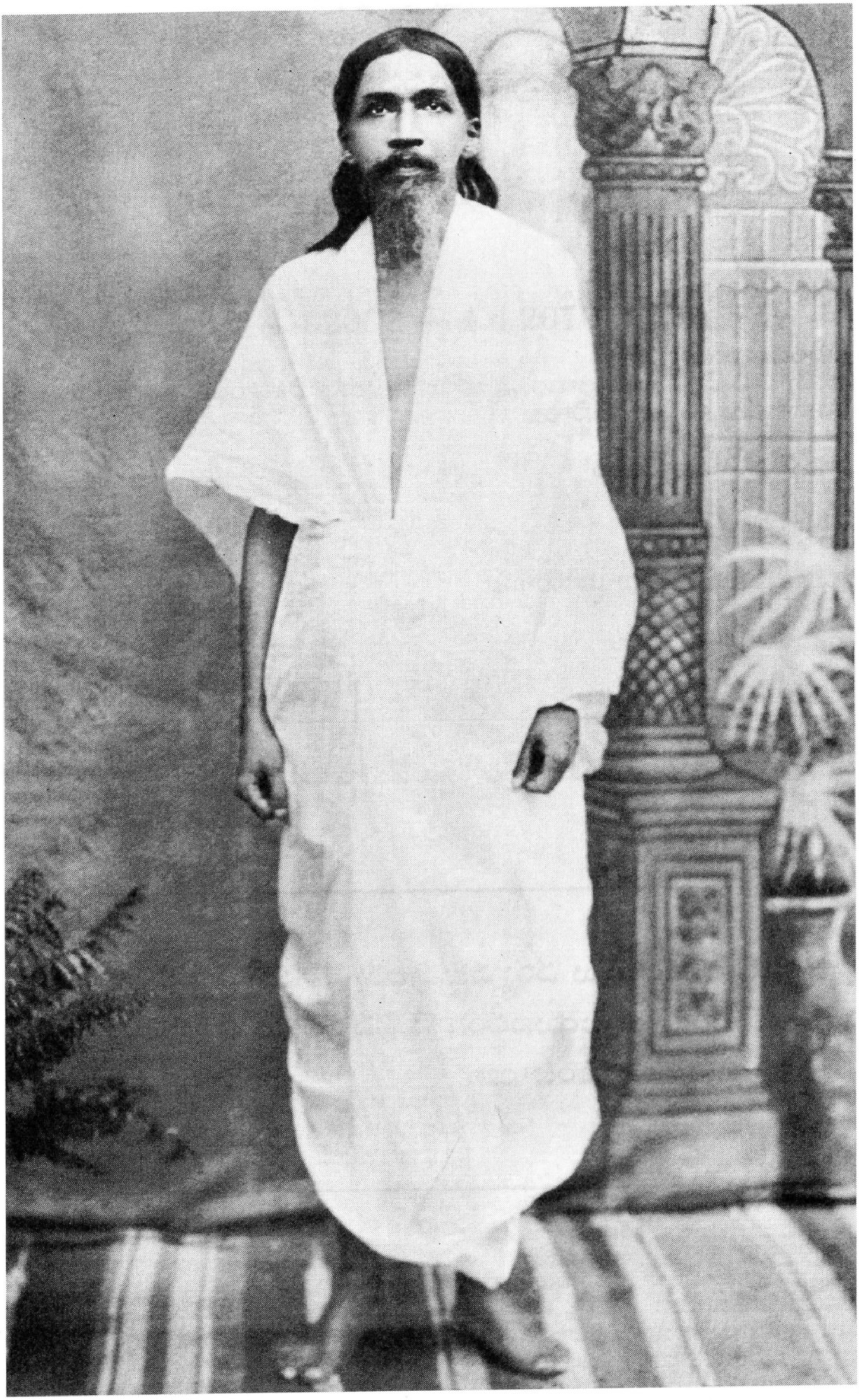
శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్వర్ణోత్సవ సంవత్సరం.

విషయసూచిక

దేవుని పాదముద్రలు

ప్రతి అంశంలోను చర్మ చక్షువులకు వినిపించని ఒక లయ ఉంటుంది. ఆ లయబద్ధంగానే విషయాలు తమ ఉనికిని చాటుకుంటూ ఉంటాయి.

శ్రీ అరవిందులు

1. దివ్యజన్మలోని మార్మికత

పరమాత్ముని ప్రయాస

ఎవరు స్వర్గలోకాలను యీ భూమిపై ఆవిష్కరింపబూనుతారో, వారు స్వయంగా మానవశరీరం ధరించి, ఐహిక భారాలను భరించి, బాధాత్వదారులలో నడవాలి.

దైవాన్ని బలవంతంగా ఒప్పించి క్షుద్రభూమికి దిగివచ్చాను. అజ్ఞానంతో అలమటిస్తూ, కష్టాలను ఓరుస్తూ, జననమరణాల మధ్య పరిభ్రమిస్తూ, ఒక మానవునిగా పరిణతి పొందాను.

రోత గొలిపే మలిన పంకిలాల మధ్య దివ్య చైతన్య స్రవంతి ఒక సుశ్రావ్యగీతంగా సాగిపోవుటకై నిడువైన, లోతైన చాలు నొకదానిని త్రవ్వుతున్నాను. అమరమగు ఆత్మజ్యోతికి గూడు నొకదానిని ఏర్పరుస్తున్నాను.

అవతారము: రెండు విధాలుగా కనిపించేది

అవతారము సర్వదా దివ్యత్వానికి మరియు మానవత్వానికి చెందిన ఒక దివ్యఘటన. దైవమే స్వయంగా మానవ ప్రకృతిని దాని బాహ్య పరిమితులతోపాటు స్వీకరించి, వాటిని దివ్యచైతన్యానికి మరియు దివ్యశక్తికి అనువైన పరిస్థితులుగాను, సాధనాలుగాను, ఉపకరణాలుగాను మలచుకొంటారు. దివ్యజననానికి మరియు దివ్య కార్యాచరణకు నెలవైన పాత్రగా చేసుకుంటాడు. కాని, ఈ కార్యమంతా ఎంతో పకడ్బందీగ జరుగవలసి వుంటుంది. అలా కానట్లయితే అవతార ఆవిష్కరణ యొక్క లక్ష్యము నెరవేరదు; ఎందుకనగా, ఎన్నో పరిమితులతో కూడుకొనివున్న మానవజన్మను, దివ్యజననానికి మరియు దివ్యకార్యాచరణకు సాధనముగాను, ఉపకరణముగాను చేయవచ్చునని నిరూపించుటయే ఆ లక్ష్యము యొక్క ధ్యేయము కనుక.

*

ఇదంతా కూడ మానవమాత్రునిలో సైతము దైవము స్వయం వ్యక్తమయ్యే వీలున్నదని ప్రామాణికంగా నిరూపించినట్లయితే, దానిని మానవుడు తెలుసుకోగలిగి ఆ దిశగా ఎదిగే సాహసం చేయుటకు ఉద్యుక్తుని గావించుటకని చెప్పవచ్చు. అంతేగాక, ఆ విధంగా అభివ్యక్తమైనదాని యొక్క ప్రభావము ఇహలోకపు ప్రకృతి యందు ప్రకంపిస్తూ

నిలవాలని, ఊర్ధ్వదిశగా సాగే దాని ప్రయత్నం పై దాని అంతరాత్మ నియంత్రణ కలిగి వుండాలని, దీనికి తోడు దివ్యపురుషత్వ పరమగు ఆధ్యాత్మిక మూస నొకదాని ని సమకూర్చి, దానిలో అన్వేషణాయత్తమైన మానవ జీవాత్మ ఇమిడిపోయే వీలు కలిగి వుండాలని.

*

మొదటి నుండి మనము భౌతికంగా అతిమానస చైతన్యమునందు మనుగడ సాగించినట్లయితే మన దరిదాపులకు ఎవ్వరూ రాగలిగేవారు కారు. ఎలాంటి సాధన జరిగి వుండేది కాదు. మనకు ఈ భూమికి ఇతర మనుషులకు మధ్యన పరస్పర సంబంధం ఏర్పడే ఆశ అసలుండేది కాదు.

శ్రీఅరవిందులు

*

ఈ భూమి యొక్క చరిత్ర ప్రారంభమైనప్పటి నుండి అన్ని కాలాలలోను శ్రీఅరవిందులు ఏదో ఒక రూపంలో ఏదో ఒక పేరుతో ప్రధానమైన ప్రాపంచిక పరివర్తనలపై ఆధ్వర్యము వహించారు.

శ్రీమాత

*

భూమిపై పరమాత్మ జననం:

శ్రీఅరవిందులు గడచిపోయిన కాలానికి గాని, చరిత్రకు గాని చెందినవారు కారు. శ్రీఅరవిందులు విస్పష్టంగా అభివ్యక్తమగుటకు అడుగులు వేస్తున్న దివ్యభవిత.

*

ప్రపంచ చరిత్రలో శ్రీఅరవిందులు దేనికి ప్రాతినిధ్యం వహించారంటే, ఒక ఉపదేశానికి కాదు. ఒక దైవాంశ ప్రకటనకు కూడ కాదు; అది పరమేశ్వరుడి నిష్కర్షమైన చర్య.

*

శ్రీఅరవిందులు పరమాత్మనుండి భువి పైకి అరుదెంచినది, ఒక విశిష్టజాతి, ఒక వినూత్న ప్రపంచము, దివ్యచైతన్యము అభివ్యక్తమౌతాయని ప్రకటించుటకు.

*

ప్రశ్న: ప్రపంచ చరిత్రలో శ్రీఅరవిందుల జననము "శాశ్వత" మని మీరు

వక్కాణించారు. "శాశ్వత" మనుదాని యదార్థ భావమేమి?

సమా: ఈ అభిప్రాయాన్ని నాలుగు ఉన్నత స్తరాలకు చెందిన చైతన్యానికి అనుగుణంగా, నాలుగు భిన్న రీతులలో అర్థం చేసుకోవచ్చు:

1. భౌతికంగా, ఈ జన్మ యొక్క పర్యవసానము ప్రపంచానికి ఒక శాశ్వత ప్రాముఖ్యతను కలిగి వుంటుంది.

2. మానసికంగా, విశ్వచరిత్ర స్మృతిపథంలో ఈ జన్మ శాశ్వతంగా నిలిచిపోయేదిగా వుంటుంది.

3. మనోవిజ్ఞానపరంగా, భూమిపై తరతరాలకు ఈ జన్మ పునరావిర్భావం అవుతుంది.

4. ఆధ్యాత్మికంగా, ఇది భూమిపైన దైవ ఆవిర్భావము.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదము: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

2. అదిగో కాంతి పుట్టింది

మెరుపు వీర కిశోరుడు

ఉజ్జ్వల వేగంతో, అగ్ని పాదాలతో
అవనికి అవతరించాడొక మెరుపు వీర కిశోరుడు.
ఒక గర్భంలో వెలుగు జన్మించింది,
మేఘగర్జన శక్తిగా మారి
మానవాకారం ధరించింది.
స్వర్గ ప్రశాంత, మాధురీ మహత్వం,
వినిర్మల ఆకాంక్ష, రెక్కలు దాల్చిన మహాశక్తి
భువికి అధిరోహించింది.
సర్వదేవతలు మృణ్మయ దేహంలో మెరిసారు.
ఒకే దివ్యనామం ధరించారు.

*

కాంతి

(పదకొండో యేట, 1883 లో వ్రాసినది)

తొలి చీకటి గర్భం నుండి సూర్యుడు
ప్రభవించాడు శ్యామలమై, నగ్నమై,
నా సువర్ణ కేశజాలంతో ఆయన కోసం
పట్టు పీతాంబరం అల్లాను.

స్వర్గ విమోచనా ప్రణాళిక కాంతి దూతల
వీక్షణంలో నేను మెరవగానే,
మహోదయం గూర్చి మంత్రగానం చేస్తున్న వేళ,
జగద్రక్షకుడు అవతరించాడు —
బహిష్కృత మానవజాతికి ఆనందోత్సవ హేల

సంపన్నులకు, నిరుపేదలకు
సమాన వరాలు కురిపిస్తాను.
ధర్మ, అధర్మ వర్తనులపై అవరోహిస్తాను.
అంధుల అశ్రు జలరాశిలో, చీకటి తెరలలో
నా చిరుదరహాసం వికసిస్తుంది.
ఒక స్నేహితుని అమృతహాసం వెల్లివిరుస్తుంది.

నా మహిమోజ్వల సాన్నిధ్యం
భువిపై అంతటి ఆనందం కలిగిస్తే,
అది కొన్ని క్షణాలే కావచ్చు —
అమర దేవతల స్వర్గధామంలో
ఎన్నెన్ని దీప్తుల విద్యున్మాలికలు...
దైవం దివ్యహాసంతో నిరంతరం జ్యోతిర్మయం!

*

ప్రపంచంలో సంక్షోభాలు, మహనీయి విప్లవ పరిణామాలు సంభవించగలవని, ఆ సమయంలో తను దైవనిర్దేశిత పాత్ర వహించవలసి వుంటుందని పదకొండు సంవత్సరాల ప్రాయంలోనే శ్రీఅరవిందులు గ్రహించారు. ప్రస్తుతం (ఇంగ్లండు నుండి తిరిగి వచ్చిన కొన్నాళ్లకు) ఆయన దృష్టి మళ్లింది. తన మాతృదేశ విముక్తికి పాటుపడాలన్న భావన ఆయనలో గట్టిపడింది. మరి నాలుగు సంవత్సరాలు ముగిసే నాటికి ఆ 'దృఢ నిర్ణయం' పూర్ణ ఆకృతి ధరించింది. ఈ నిర్ణయం కేంబ్రిడ్జికి వెళ్లినప్పుడు ఆయన తీసుకున్నారు. అక్కడ ఇండియన్ మజ్లిస్ కార్యదర్శిగా ఆయన విప్లవాత్మక ఉపన్యాసాలు నిప్పురవ్వలుగా కురిపించారు. అందువల్ల ఇండియన్ సివిల్ సర్వీసు నుండి అధికారులు ఆయన్ని తొలగించినట్లు తరువాత ఆయనకు తెలిసింది. గుర్రపు స్వారీలో విఫలమైనారన్నది కాకతాళీయం మాత్రమే. ఇండియాలోనే ఈ లోపాన్ని సరిదిద్దుకోడానికి ఇతర సంఘటనలచే ఆయనకు అవకాశం ఇవ్వబడింది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

సరస్వతి

శతపద్మ విరాజిత సురలోకం నుండి
సరస్వతి పిలిచింది.
సతతం మంచు కురిసే శ్వేతసీమలకు
నన్ను రమ్మని పిలిచింది
అచ్చటనే దక్షిణ సాగరం వైపు
మందాకిని మందగమ్యమై సాగిపోతుంది.
ఆ హిమతీరాలలో సుందర సుధామయ
పారిజాతాలు విరిసి హసించె

(శ్రీఅరవిందులు 1892 లో వ్రాసిన కవిత)

(పదేళ్ల ప్రాయంలో శ్రీఅరవిందుల్ని ఆయన తండ్రి చదువు నిమిత్తం ఇంగ్లండ్ కు పంపారు. విద్యాభ్యాసంగాన్ని పూర్తిచేసుకుని శ్రీఅరవిందులు 1893 ఫిబ్రవరిలో 21 వ ఏట ఇండియాకు తిరిగి వచ్చారు.)

అనువాదం: యజ్ఞన్న

4 దివికి భువికి మధ్య వారధి

లౌకిక — పారలౌకిక ప్రపంచాలు

నేను ఇండియా వచ్చినప్పటి నుంచి, నా జీవితము, నా యోగము ఏ ఒక్క లోకానికో సంబంధించినవిగా కాక, ఇహ, పర లోకాలకి రెంటికీ సంబంధించినవిగా ఉంటూ వచ్చాయి. మానవుల అభిరుచులన్నీ ఐహిక ప్రపంచానికి సంబంధించినవే అనుకుంటాను. వాటిలో రాజకీయాల్లాంటివి నా మనోభూమికలో చాలా వరకు చేరాయి. అయితే ప్రప్రథమంగా, బొంబాయిలోని అపోలో బందర్లో మాతృభూమిపై కాలు పెట్టినప్పటి నుంచి నాకు ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు కలగటం మొదలయాయి. అయితే ఈ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు వ్యావహారిక ప్రపంచంతో సంబంధం లేనివి అనే భావన కల్గించలేదు. సరి కదా, అంతరంగంపై, అనంత ప్రభావాన్ని చూపాయి. దానివల్ల ఈ పదార్థ ప్రపంచంలో అనంతత్వం సర్వవ్యాప్తమై ఈ భౌతిక ప్రపంచంలోని ప్రతి వస్తువులో, ప్రతి ప్రాణిలో ఉన్నట్లుగా అర్థమైంది. ఎందుకంటే సర్వమూ పరబ్రహ్మమే. సర్వత్రా దైవాన్ని దర్శించాను.

కొన్ని ప్రారంభ అనుభవాలు — అద్భుత సూర్యోదయ కాంతులు

శ్రీఅరవిందులకు కొన్ని ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు కలిగినాయి. కాని ఆ అనుభవాలన్నీ ఆయనకు యోగం గురించి ఏమాత్రం తెలియనప్పుడు కలిగినవే. ఉదాహరణకి ఆయన చాలా ఏళ్ళ తరువాత బొంబాయిలోని అపోలో బందర్లో మాతృభూమిపై కాలు పెట్టినపుడు, ఓ సువిశాల నిశ్చల ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతత ఆయనను ఆవరించింది. (ఆ ప్రశాంతత చాలా రోజుల వరకు వారిని వీడలేదు). మరో అనుభవం కాశ్మీరులోని తక్తీ-సులేమాన్ (Takhti-Suleman) కొండపై నడుస్తున్నప్పుడు, అనంత శూన్యస్థితి యొక్క సాక్షాత్కార అనుభూతి కలిగింది. మరో అనుభవం నర్మదాతీరంలోని కాళికాదేవి ఆలయంలోని దేవియొక్క నిజరూప దర్శనం. మరో అనుభవం బరోడాలో ఉన్నప్పుడు మొదటి సంవత్సరంలో వారి గుర్రబ్బండి ప్రమాదానికి గురి అయినప్పుడు. అంతర్గత దివ్యశక్తి పైకి పెల్లుబికి ఒక్క తృటిలో ప్రమాదం తప్పించడం ఆయన పొందిన మరో దివ్యానుభవం. అయితే ఈ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు హఠాత్తుగా, అప్రమేయంగా, అనుకోకుండా వాటంతట అవే సంభవించాయి. అవి

ఆయన సాధనలో భాగం కాదు.

ప్రశ్న: ఆ తరువాత మీరు గుజరాతులో ఉండగా యోగం ప్రారంభించలేదా?

అవును. అయితే లండన్‌లో ఉన్నప్పుడే దానికి అంకురార్పణ జరిగింది. ప్రథమంగా అపోలో బందర్ లో మాతృభూమిపై కాలు పెట్టినపుడు, ఆ అంకురం మొలకెత్తింది. బరోడాలోని మొదటి సంవత్సరంలో నా వాహనానికి ప్రమాదం సంభవించినప్పుడు అది వికసించింది.

మూలం:శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

అంతరంగంలోనుంచి దివ్యత్వం ఉప్పొంగే దృశ్యం

నా తల పైభాగాన కనబడినదొక శిరసు
నిత్యనిశ్చలత్వంతో కూడిన ముఖం
తన సర్వసార్వభౌమాధిపత్య విశాల ఆవరణలో
సమగ్ర శక్తివంతమైన చూపు — తీక్షణం — కనిపించేదానిని కట్టిపడవేసినది.
ఎండలో గాలిలో తూగాడే కురులు
లోకం ఆయన యెదలోనే ఉన్నది ఆయన (యెవరో కాదు) నేనే!

(బరోడాలో గుఱ్ఱపు బగ్గీ మీద వెడుతూన్నప్పుడు జరిగిన ప్రమాదప్పుడు శ్రీఅరవిందుల అనుభవం — వారి గీతం The Godhead లోనిది)

*

విశ్వమాత సాక్షాత్కార దృశ్యం

(గుజరాత్ కర్నాలిలో శ్రీఅరవిందులకు కలిగిన అనుభవాన్ని The Stone Goddess కవితలో వ్యక్తం చేశారు.)

ఓ పవిత్ర నదీతీరాన కాళీ దేవాలయం ముందు నిల్చుని ఏది దర్శిస్తావు? ఒక శిల్ప కళావైభవం. మళ్లీ అంతలోనే తెలియకుండానే ఏదో మాయగా అందుకు బదులు ఏదో, అక్కడ ఒక అస్తిత్వం; దివ్యశక్తి, నీ కళ్లలోకి చూసే ముఖవైఖరి — నీ అంతర్లోచనం విశ్వమాతను సభక్తికంగా భావిస్తుంది.

*

Stone Goddess

ఒక దేవపురి. అందొక చిన్న దేవాలయం.
దైవము శిల్పాకృతిలో చూచినది నన్ను
ఒక సజీవ మృత్యురహిత దివ్యసాక్షాత్కారము
ఒక దివ్యరూపం — అమరం — అనంతానికి ఆశ్రయం
మహనీయమైన లోకమాత, బ్రహ్మాండమైన ఆమె ఇచ్ఛాశక్తి
గాఢసుషిప్తిలో ధరిత్రి నిండా వసించి యున్నది
ఉలుకదు పలుకదు సర్వేశ్వరి అంతు చిక్కదు
ఎడారి భూమ్యాకాశాగాధాల్లో — అంతటా నిశ్శబ్దం

*

లెక్కకు మించిన మెట్ల వరుస పైకి నడిచాక
కొండపై చూశాను సూర్యకాంతిలో
శిలాగృహంలో నిశ్చల శిలాదేవతను
ఏకాంత ధ్యానాకృతిలో.

ఆమె నక్కడ దేశకాలాల ఆధిపత్యాని కందని ఊర్ధ్వలోకాన
నిలిపిన హస్తాలు మహా మహి మోపేతమైనవి.
సజీవ నిశ్చల స్వచ్ఛ ఏకాంత శూన్యపరమాత్మ
తన నిరవధిక నిగూఢ స్వస్వరూపాన్ని వెల్లడి చేసినది.

(పూణె దగ్గర పార్వతీ కొండలపై తమకు కలిగిన అనుభూతిని శ్రీఅరవిందులు — The Hill-Top-Temple — కవితలో వ్యక్తీకరించారు.)

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

2. ఆనందంగా త్యాగం

అహాన్ని పరిత్యజించే సర్వసంగ పరిత్యాగి; ఆదర్శప్రాయుడు

(దినేంద్రకుమార్ రాయ్ స్మృతులు)

అరవిందో ఎప్పుడూ డబ్బును లెక్కచేయలేదు. నేను బరోడాలో ఉన్నప్పుడు, ఆయనకి చెప్పుకోతగినంత మంచి జీతమే వచ్చేది. ఆయన ఒంటరిగా ఉండేవారు. ఆయనకి ఏ విలాసజీవితమూ తెలియదు. అంతకు మించి దుబారా అసలే తెలియదు. కాని ప్రతి నెలా చివరలో అతని దగ్గర చిల్లుకానీ సైతం ఉండేది కాదు.

మాట్లాడేటప్పుడు అరవిందో మనసారా నవ్వేవారు.... ఆయనకి ముస్తాబు చేసుకునే అలవాటు లేదు. రాజదర్బారుకు వెళ్లేటప్పుడు కూడా ఆయన తన సాధారణ దుస్తులను మార్చుకోవడం నేనెప్పుడూ చూడలేదు. చాలా ఖరీదైన చెప్పులు, చొక్కాలు, టైలు, కాలర్ చొక్కాలు, మేలిరకం ఉన్ని చొక్కాలు, భారీ చొక్కాలు, రకరకాలైన కోట్లు, దొర టోపీలు, గుడ్డ టోపీల లాంటివేమీ ఆయనకి లేవు. నేనెప్పుడూ ఆయన దొర టోపీ వాడగా చూడలేదు.

ఆయన వేసుకునే దుస్తులు మాదిరిగానే, అతని పడక కూడా అతి సాధారణమై, సాదాగా ఉండేది. ఆయన వాడే ఇనుప మంచం ఎటువంటిదంటే ఒక చిన్న గుమాస్తా కూడా దాని మీద పడుకోవడానికి ఇష్టపడడు. ఆయన లావుపాటి మెత్తటి పరుపు వాడేవారు కాదు. ఎడారికి బరోడా చాలా దగ్గరలో ఉండటం మూలంగా వేసవి చలి కాలాలు రెండూ ఉధృతంగా ఉంటాయి; కాని అంతటి జనవరి నెల చలిలో కూడా ఆయన రజాయి వాడగా నేనెప్పుడూ చూడలేదు. చౌకైన సర్వసామాన్యమైన గొంగళే ఆయనకు సరిపోయేది. నేను ఆయనతో గడిపినంత కాలం, నాకు ఆయన అహాన్ని పరిత్యజించిన సర్వసంగపరిత్యాగి అయిన ఒక సన్యాసి (ఏకాంతవాసియైన తపస్వి), కఠోర నియమాలు ఆచరిస్తూ, ఇతరుల కష్టాలకు తీవ్రంగా చలించిపోయే వారుగా కనపడేవారు. జ్ఞానసముపార్జనే ఏకైక జీవితలక్ష్య మయినట్లుగా తోచేది. ఆ లక్ష్యాన్ని సఫలీకృతం చేసుకోడానికి చైతన్యవంతమైన ప్రాపంచిక జీవితపు కోలాహలం, రణగొణ ధ్వనుల మధ్య అతను తనను తాను తీవ్రమైనటువంటి సంస్కారవంతమైన శిక్షణతో నియంత్రించుకునేవారు.

అరవిందో మధ్యాహ్న భోజన సమయంలో న్యూస్ పేపర్లు చదివేవారు. మరాఠీ ఆహారం నేను ఇష్టపడేవాణ్ణి కాదు, కాని అరవిందో దానికి అలవాటు పడ్డారు. ఒక్కొక్కప్పుడు భోజనం ఎంత అధ్వాన్నంగా ఉండేదంటే నేను ఒక్క ముద్ద కూడా తినగలిగేవాడిని కాదు, కాని ఆయన మామూలుగానే తినేసేవారు. ఆయన వంటవాడి మీద చిరాకుపడటం నేనెప్పుడూ చూడలేదు. ఆయనకి బెంగాలీ వంటకాల మీద ఒక రకంగా మక్కువ ఉండేది.... ఆయన తీసుకునే ఆహారం చాలా తక్కువ; అదీ ఎందువల్లనంటే ఆయన మితంగా తినే అలవాటు వల్లను, ఆత్మసంయమన అభ్యాసం వల్లను. దాని ఫలితంగానే ఆయన ఎంత మానసిక పరిశ్రమనైనా సమర్థవంతంగా తట్టుకోగలిగేవారు. తన ఆరోగ్యం గురించి ఎంతో జాగ్రత వహించేవారు.... ప్రతి రోజూ సాయంత్రం ఒక గంట సేపు వరండాలో ఆ చివరి నుంచి ఈ చివరి వరకూ వడివడిగా నడుస్తూ ఉండేవారు. ఆయనకి సంగీతం అంటే ఎంతో ఇష్టం. కాని ఆయనకి పాటలు పాడటం కాని, ఏ వాయిద్యం వాయించటం కాని తెలియదు.

ఆయనకి వ్యావహారిక జ్ఞానం చాలా తక్కువ అవటం మూలంగా, ఎక్కువగా మోసగించబడేవారు. కాని ధనం మీద ఏమాత్రం వ్యామోహం లేకపోవడంవల్ల, మోసగించబడ్డా చింతించేవారు కాదు. బరోడాలోని అన్ని వర్గాలవారికి అతను తెలుసును, వారందరికి ఆయనంటే చాలా గౌరవం.... బరోడాలో విద్యాధికులైనవారు వారి అసాధరణ ప్రతిభాశక్తులకు తమ మనస్సులలో ఆయనకు ఎంతో ఉన్నతస్థానాన్ని ఇచ్చారు. బరోడా విద్యార్థులు ఆయనను దేవుడిలాగా భక్తిప్రపత్తులు చూపిస్తూ పవిత్రంగా భావించేవారు. బ్రిటిషుజాతికి చెందిన కాలేజి ప్రిన్సిపలు కంటె ఈ బెంగాలీ ఆచార్యుడంటేనే వారికెంతో గౌరవం, విశ్వాసం. వారు అతని బోధనా పటిమకు ముగ్ధులయేవారు.

అరవిందో ఎప్పుడూ కష్టసుఖాలకు, జయాపజయాలకు, పొగడ్తలకు, తెగడ్తలకు ఉదాసీనంగా ఉండేవారు. కష్టాలన్నింటిని ఆయన ఎంతో ఓర్పుతో చెక్కుచెదరని మనస్సుతో భరించేవారు; ఎల్లప్పుడు 'త్వయా హృషీకేశ హృదిస్థితేన, యథానియుక్తోస్మి, తథా కరోమి' అనే మహామంత్రాన్ని జపిస్తూ తాను భక్తితో ఆరాధించే ఆ భగవంతుని ధ్యానంలో పూర్తిగా నిమగ్నమైపోయేవారు. ఆ అగ్ని ఇంకొకరినైతే దగ్ధం చేసి బూడిద చేసేది, కాని, అది, ఆయనలోని అహాన్ని దగ్ధం చేసి, ఆయనను మరింత తేజోవంతునిగా చేసింది.

అరవిందో తన టేబులు వద్ద కూర్చుని, రాత్రి ఒంటి గంట వరకు భరించలేని దోమల బాధను కూడా లెక్కచేయకుండా, కిరసనాయిలు దీపం ముందర చదువుతూ ఉండేవారు. నేను ఆయనని, ఒక యోగి దైవధ్యానంలో బయట జరుగుతున్నదానిని పట్టించుకోకుండా సమాధిలో ఉపవిష్టుడైన విధంగా, చదివే పుస్తకం మీద దృష్టినంతా నిలిపి చివరి నిమిషం వరకూ ఒకే భంగిమలో కూర్చుని ఉండటం చూశాను. ఒకవేళ ఇంటికి నిప్పు అంటుకున్నా, ఆయన ఏకాగ్రతకు భంగం వాటిల్లబోదు. ఆయన ఆ విధంగా రోజూ అర్థరాత్రి దాటేదాకా దీపం ముందర కూర్చుని, యూరోపియన్ భాషల పుస్తకాలన్నింటిని అవపోసన పట్టేవారు. అవి పద్య కవిత్వానికి, కాల్పనికకు, చరిత్ర, వేదాంతం వగైరాలకు సంబంధించినవి. సంఖ్యాపరంగా అవి ఎన్నో కూడా ఎవరికీ తెలియదు. ఆయన అధ్యయనంలో వివిధ భాషల పుస్తకాలు గుట్టల కొద్దీ పడి ఉండేవి. అవి ఫ్రెంచి, జర్మను, రష్యను, ఇంగ్లీషు, గ్రీకు మొదలైనవి కాగా, వాటి గురించి నా మటుకు నాకు ఏమీ తెలియదు.

ఒకసారి ఎవరైనా అరవిందోతో పది రోజులు గడిపితే ఆయనను ఎప్పటికీ మరచిపోలేరు. ఆయనతో రెండు సంవత్సరాలకు పైన కలిసి ఉండటం నాకు పట్టిన మహా అదృష్టం.

డి.కె. రాయ్

... నీవు ఏమనుకుంటున్నావు? శ్రీమాత లేదా నేను లేక మరెవరైనా కాని ఆధ్యాత్మిక జీవితంలోకి వచ్చామంటే మేము జీవితాన్ని ఆనందంగా అనుభవించ లేదనా? అందుకనే నంటావా శ్రీమాత దైవానికి తన ఆనంద స్వార్పణను అసలైన ఆధ్యాత్మిక త్యాగనిష్ఠగా చెప్పగలిగినది? లేకపోతే, మా ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణంలో మొదటి మజిలీలలో గడిచిపోయిన ఉన్నత జీవితాలను నెమరువేసుకుంటూ గడిపామని, దాని తరువాతనే ఆధ్యాత్మిక త్యాగంలో ఆనందం పొందామని అనుకుంటున్నావా? అటువంటిదేమీ లేదు. మాకు, ఇంకా చాలామందికి, దేనినైనా త్యాగం చేయటం ఆవశ్యకం అనుకుని వదలివేసినా అది ఏ కష్టం లేకుండా గుండె నిబ్బరంతో చేయడం జరిగింది. ఆ తరువాత వాటికై ఇక ఏ దేవులాటపూ లేదు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్న కృష్ణ

ధర్మపథం: దయార్ద్ర హృదయము — ఆదర్శ ప్రేమ

(శ్రీఅరవిందులు 30-8-1905 తమ ధర్మపత్ని మృణాళినీ దేవికి వ్రాసిన ఉత్తరము)

నీ తల్లిదండ్రులు మరల అదే దుఃఖానికి గురయ్యారన్న వార్త నాకు బాధ కలిగించింది. కాని వారి పుత్రుల్లో యెవరు మరణించిందీ నాకు తెల్పలేదు. అయినా బాధపడడం వల్ల ప్రయోజన మేమి? ప్రపంచంలో సుఖాన్వేషణ; సుఖాన్ని పొందడం — దీని మధ్య మనిషికి బాధ అనివార్యమవుతుంది. ఎందుకంటే బాధ యెల్లప్పుడు సుఖాన్ని పెనవేసికొనే వుంటుంది. ఈ నియమం సంతానాపేక్షలోనే గాక సకల భౌతిక కోరికలకు వర్తిస్తుంది.

ప్రస్తుతాంశానికి వస్తాను. నీ విధితో ముడిపడి వున్న వ్యక్తి ఒక విచిత్రమైనవాడని నీ కిప్పటికే తెలిసి వుంటుండవచ్చు. ఈ దేశ ప్రజల మనోభావన వారి జీవితాశాయాలు, వారి కార్యరంగముల కన్న నాది ఎంతో విస్తారంగా భిన్నమైన దృక్పథం. ఇది అన్ని విధాలా వేరైనది, అసాధారణమైనది. ఈ మనుషులు ఈ అసాధారణ భావాలను, అసమాన్య ప్రయత్నాలను, అసాధారణ ఆకాంక్షలను, యెలా చూస్తారో నీకు తెలుసు. వీటన్నింటికీ వారు ఉన్మాద ముద్ర వేస్తారు.

ఉన్మాదికి భార్య కావడం స్త్రీ దురదృష్టం. ఎందుకంటే మహిళల ఆశలన్నీ సంసారంలో సుఖదుఖాఃలకు పరిమితమై వుంటాయి. ఉన్మాది తన భార్యకు సుఖాన్నివ్వలేడు, సరి కదా బాధనే కలిగిస్తాడు.

భగవంతుడు నీకు ప్రసాదించిన జ్ఞానము, ప్రతిభ, ఉన్నత విద్య, సంపద, అంతా కూడ ఆయనకు చెందినదే అన్నది నా దృఢవిశ్వాసం. నా కుటుంబ కనీస అవసరాలకు మాత్రమే ఖర్చు చేయడానికి నాకు హక్కుంది. మిగిలినదంతా ఆయనకే తిరిగి యిచ్చివేయాలి. అలాగాక నా కోసం, నా స్వంత భోగలాలస కోసం ఖర్చు చేస్తే అపుడు నేను దొంగ నవుతాను.

దైవానికి డబ్బు యివ్వడమంటే ధర్మకార్యాలకై ఆ ధనాన్ని ఉపయోగించడం అవుతుంది. నేను సరోజినికి, ఉషకు డబ్బిచ్చినందుకు విచారించను. ఎందుకంటే పరోపకారమేర ధర్మము. నీ పై ఆధారపడినవారిని కాపాడడం గొప్ప ధర్మం. కాని ఒకరు తన స్వీయ సోదరీసోదరులకు మాత్రమే యిస్తే చాలదు. ఈ గడ్డురోజుల్లో, నా దేశమంతా నా ద్వారం వద్ద ఆశ్రయం కోరుతోంది. ఈ దేశంలో నాకు 30 కోట్ల

సోదరీసోదరులున్నారు. వారిలో చాలమంది ఆకలితో మరణిస్తున్నారు. చాలమంది బాధలతో సతమతమవుతూ జీవితాన్ని యెలాగో భారంగా లాగుతున్నారు. వారికి సహాయపడాలి.

నువ్వేమంటావు? ఈ విషయంలో నా యీ ధర్మంలో నీవు భాగస్వామినివి. మనకు అత్యంత ఆవశ్యకమైన వాటినే కొందాం, తిందాం, దుస్తులు ధరిద్దాం. మిగిలినది ఆ దైవానికిచ్చేద్దాం. ఇది నేను చేయదలచుకొన్నది. దీనికి నీ వంగీకరించి, త్యాగం చేయ్యగల్గితే, అపుడు నా తీవ్ర ఆకాంక్ష నెరవేరుతుంది. "ఏలాంటి అభివృద్ధి నేను పొందలేకపోతున్నాను" అని నీ వంటుంటావు కదా! నీవు అభివృద్ధిచెందుటకు మార్గాన్ని నేను సూచిస్తాను. నీవా బాటలో కొనసాగుతావా?

ఇక పోతే దేశాన్ని యితరులంతా జడప్రాయంగా యెంచి దాన్ని మైదానంగా, భూమిగా, అరణ్యాలుగా, పర్వతాలుగా, నదులుగా గ్రహిస్తే, నేను నా దేశాన్ని మాతృమూర్తిగా ఆరాధిస్తాను. తన తల్లి యెదపై, రాక్షసుడు కూర్చొని ఆమె రక్తం త్రాగ తయారవుతుంటే, ఆమె పుత్రుడు యేం చేస్తాడు? అతడు హాయిగా కూర్చుని, తృప్తిగా అన్నం తింటూ, భార్యాబిడ్డలతో కలసి విలాసంగా కాలం గడుపుతాడా? లేక తల్లిని కాపాడడానికై పరుగులు తీస్తాడా? ఈ పతనమైన జాతిని ఉద్ధరించగల సత్తా నాకుందని నాకు తెలుసు. అది శారీరక బలం కాదు. నేను ఖడ్గం తోనో, తుపాకితోనో యుద్ధం చేయబోను. జ్ఞానశక్తి సాయముతో పోరాడుతా. క్షాత్రతేజ మొక్కటే శక్తి కాదు. "బ్రహ్మ తేజోబలం బలం" అని ఒకటుంది. అది జ్ఞానం చేత సంస్థాపించబడింది. ఇది నా క్రొత్త అనుభూతీ కాదు, ఇటీవల ప్రారంభించబడిందీ కాదు. నేనా బ్రహ్మతేజోబలంతో జన్మించాను. అది నా ఎముకల్లో నిక్షిప్తమై వుంది. ఈ జీవిత ధ్యేయాన్ని పొందుటకై నేను భగవంతునిచే నియమింపబడినాను. నా 14 వ యేట ఆ విత్తనం నాలో మొలకెత్త ప్రారంభించింది. 18 వ యేడు వేళ్ళూని స్థిరపడింది.

ఈ విషయంలో నీవేమి చేయదలచావు?

నీ వనవచ్చు, "నా వంటి సాధారణ స్త్రీలు గొప్ప గొప్ప కార్యాల్లో యేమి చేయగలరు నాకు సంకల్పబలం కాని, తెలివితేటలు కాని లేవు. ఈ కార్యాల గూర్చి ఆలోచించేందుకే నాకు భయం కలుగుతోంది" — అని. దానికొక సూక్ష్మ పరిష్కారమార్గం ఉంది. దైవాన్నే శరణు పొందు. దైవసాక్షాత్కార మార్గంలో అడుగులు

వేయి. ఆయన నీ లోపాలన్నిటిని సరిచేయగలడు. దైవాన్ని శరణు వేడుకున్నవారిని భయం క్రమంగా వదలిపోతుంది. నీకు నాపై విశ్వాసం వుంటే, నీవు ఇతరులు చెప్పేది గాక, నేను చెప్పేదే వింటే, నేను నీకు నా శక్తినిస్తాను. శక్తి నిచ్చుట వల్ల అది తరగకపోగా వృద్ధిచెందుతుంది. అర్ధాంగి భర్తయొక్క శక్తి. అంటే భర్త భార్యలో తన ప్రతిబింబాన్ని చూస్తాడు. ఆమెలో తన ఉన్నత ఆకాంక్ష యొక్క ప్రతిధ్వనిని ఆలకిస్తాడు. తద్వారా ఆయన శక్తి ద్విగుణీకృతమవుతుంది.

— శ్రీఅరవిందులు

ప్రొఫెసర్‌గా విద్యార్థులకు శ్రీఅరవిందుల సందేశం: జాతి అభివృద్ధి చెందే పని చెయ్యండి

(బెంగాల్లోని జాతీయ కళాశాలను విడిచిపోతూ ఆయన 1907 ఆగష్టు 23 న విద్యార్థుల కొసగిన సందేశం)

ఇప్పుడు నేను మీ కివ్వదలచిన సలహా: ఈ కళాశాల స్థాపించుటకుగల ఆశయాన్ని మీరు కొనసాగించండి. ఈ ఆశయమేమిటో మీరీ పాటికి గ్రహించి వుంటారన్న విషయంలో నా కెలాంటి సందేహం లేదు. ఈ కళాశాల స్థాపించినపుడు మా యితర వృత్తులను, మా జీవిత సదవకాశాలను సైతం వదలుకొని దీనికే మా జీవితాలను అంకింతం చేసికొన్నాం. అలా యెందుకు చేశామంటే తద్వారా నూతన భారతదేశ స్థాపనకు, ప్రధాన కేంద్రంగా దాని పాత్రను చూడాలని ఆశించాం. ఆన వీన భారతజాతి ప్రస్తుత బాధలను, దుఃఖాన్ని అధిగమించి ఆ మహత్తర దినాన ప్రపంచం కోసం పాటుపడడం జరుగుతుంది. మేమిక్కడ కోరేది మీ కేదో విషయపరిజ్ఞానాన్ని అందించాలనీ కాదు. మీ భవిష్యత్ జీవనానికి మీ బ్రతుకు తెరువు మీరు సంపాదించుకోవాలనీ కాదు. మన మాతృదేశం కొరకు పనిచేస్తూ, ఆమె కొరకు బాధపడగల బిడ్డలుగా మిమ్ములను తీర్చిదిద్దాలనేదే మా ధ్యేయం. ఈ కళాశాలను ప్రారంభించింది అందుకే. ఆ కార్యం కొరకే. మిమ్ములను మీరు ఆ ధ్యేయానికి అర్పణం చేసికోవాలని కోరుతాను. మా చేత అపరిపూర్ణంగా, అసంపూర్ణంగా ప్రారంభింపబడి విడువబడినదాని ఆశయ పరిపూర్ణతను మీరు పూర్తి చేయాలి. నేను తిరిగి వచ్చునప్పటికి మీలో కొందరిని శ్రీమంతులుగా చూడాలని కాంక్షిస్తున్నాను. కాని ఆ సంపద మీ కొరకు కాకూడదు. ఆ సంపదను మాతృదేశాన్ని

సుసంపన్నం చేసేందుకుగానే వుండాలి. మీలో మరి కొందరు గొప్పవారు కావాలని కాంక్షిస్తాను. కాని ఆ గొప్పదనం మీ కోసం, మీ అహాన్ని తృప్తిపరచుకోవడం కోసం కాకూడదు. అది మన మాతృభూమి భారతదేశం కొరకు, ఆమెను గొప్పగా చేసేందుకు, యీ భూమి మీద యితర జాతుల మధ్య తలెత్తుకొని నిలబడగల్గేందుకుగా వుండాలి. ఇంకను ప్రాచీనకాలంలో ప్రపంచం జ్ఞానభిక్షకై ఆమె వైపు దృష్టి సారించిన రీతిగా ఆమెను మహోన్నతమూర్తిగా నిలబెట్టేందుకుగా వుండాలి. పేదలుగా, అనామకులుగా వుండేవారు వుంటారు. వారి పేదరికము, అనామకత్వము సహా మాతృభూమికి అంకితం కావాలని నేను కోరుతాను.

ఒక్కొక్క జాతి చరిత్రలో భగవంతుడు ఒక్కొక్క సమయంలో ఒక్కొక్క నిర్దిష్ట కార్యాన్ని నిర్దేశిత ధ్యేయాన్ని జాతికి ముందు వుంచుతాడు. దాని సాఫల్యతకై తక్కినదంతా, అదెంత ఉన్నతమైనదైనా, ఘనమైనదైనా త్యాగం చెయ్యబడాలి. అలాంటి సమయం యిప్పుడు మన మాతృభూమికి ఆసన్న మైంది. ఆమె సేవకన్న మరేదీ మనకు ప్రియమైనది కాకూడని సమయం, ఆమె సేవకే సర్వస్వం వినియోగించవలసిన సమయం ఈ సమయం. మీరు అధ్యయనం చేస్తే ఆమె కొరకే చేయండి. ఆమె సేవ కొరకే మీ శరీర, మానస, ఆత్మలకు శిక్షణ నివ్వండి. మీ జీవనభృతిని సంపాదించుకోండి. కాని మీరు ఆమె కొరకై జీవించాలి. మీరు ఉన్నత విజ్ఞానార్జనకై విదేశాలకు వెళ్ళవచ్చు. కాని తిరిగి రాగానే, ఆ జ్ఞానసంపదను ఆమె కొరకే వినియోగించండి. ఆమె అభివృద్ధి కొరకే పనిచేయండి. ఆమె ఆనందం కొరకే బాధపడండి.

— శ్రీఅరవిందులు

ఉత్తేజపూరిత నాయకుడు

శ్రీఅరవిందులు తమ వద్దకు వచ్చే ప్రతివారికీ వారి వారి స్వభావమును, సామర్థ్యమును బట్టి తదనుగుణంగా ఉత్తేజపూరితులను చేసేవారు. అంతేకాని తమ భావాలను వారి వ్యక్తిగత పరిణామ క్రమాభివృద్ధికి వ్యతిరేకంగా బలవంతంగా వారిపై రుద్దేవారు కారు. ప్రతివారిని తమ సత్తా యొక్క స్వధర్మానికి, స్వభావానికి అనుగుణంగానే నడుచుకొని అభివృద్ధి చెందమని వారికి స్వేచ్ఛ నిచ్చేవారు. ఇది వారి నాయకత్వంలోని ప్రధాన లక్షణం. ఈ గుణం వారి అనుయాయులకు,

అనుచరులకు దిగ్భ్రమ కల్గించేది. ఎందుకంటే బహువిధ కార్యకలాపాల మధ్య, విభిన్న స్వభావం గలవారిని విభిన్న రీతుల్లో నడిపే సమయాన కూడ, శ్రీఅరవిందులు తమ నిశ్చల నీరవతలో, నిస్సంగంగానే వుండిపోవడం వారిని దిగ్భ్రమకు గురిచేసేది. ఆ గంతకులు తమ మనస్సునే కొలబద్దగా చేసికొని, యెంతగా ప్రయత్నించినా శ్రీఅరవిందుల చర్యలను అర్థం చేసికొనలేకపోయేవారు. నిజమే. ప్రవక్తలు మానవాళికి అంతుపట్టని రీతిలో పరస్పర వైవిధ్యంగా గోచరించే అవధూతలు!

— ఋషాబ్‌చంద్

ప్రాణాయామ విజయం

నేను దినానికి నాలుగైదు గంటలు ప్రాణాయామం చేస్తుండేవాడిని. అది వేరే విషయం. నేను ప్రాణాయామం చేసే సమయాన కొంత కాలం కవితాధార జాలువారుతూ వుండేది. నేను ప్రాణాయాం ఆపివేసిన చాలా కాలం తర్వాత కూడ, నేనేమీ చేయకుండా వూరకున్న కాలాన, ఏమీ చేయాలో పాలుపోని కాలాన, నా ప్రయత్నాలన్నీ విఫలమైన సమయాన కూడ కవితాధార వచ్చేది. కాని అది సంవత్సరాల తరబడి నేను చేసిన ప్రాణాయామం వల్లనో లేదా ఏకాగ్రత వల్లనో కాదు. ఆ కవిత అకారణంగా, అనాయసంగా ప్రవహించేదంటే, అది తాత్కాలిక గురువు అనుగ్రహం వల్లనో కాదు, (ఆయనే ఆ సంఘటనకు నివ్వెరపోయేవారు) పరబ్రహ్మ అనుగ్రహం, ఆ తర్వాత మహాకాళి, శ్రీకృష్ణ పరమాత్మల కృపవల్లనో సంభవించింది.

బ్రహ్మానంద స్వామి శిష్యుడైన ఒక ఇంజనీరు నాకు ప్రాణాయామం యెలా చెయ్యాలో చూపాడు. ఆ తర్వాత, నేను నా స్వంతంగానే ప్రారంభించాను. గణనీయమైన ఫలితాలు వచ్చాయి. తొలుత, నా చుట్టూ ఒక విధమైన విద్యుచ్ఛక్తి అనుభూతి పొందాను. రెండవమారు కొన్ని స్వల్ప దృశ్యాలు తటస్థించాయి. మూడవ పర్యాయం సీఘ్ర కవితాధార ప్రారంభమయింది. నాల్గవసారి ప్రాణాయామ అభ్యాసం ద్వారా శారీరకంగా లావెక్కాను. అంతుకు ముందు నేను సన్నగా వుండేవాణ్ణి. నా చర్మం కూడా నునుపుగా అందంగా తయారయింది. లాలాజలంలో వింతైన క్రొత్త పదార్థం తయారయింది. మరొక వింతైన విషయాన్ని గమనించాను. నేను ప్రాణాయామానికి కూర్చున్నప్పుడెల్లా నా చుట్టూ దోమలు ఝుంకారం చేస్తున్నా, ఒక్క దోమ కూడ నన్ను కుట్టిన పాపాన పోలేదు. ప్రాణాయామాన్ని మరింతగా

పెంచాను. కాని తర్వాత ఫలితాలేవి లేవు. అదే సమయాన నేను శాకాహారాన్ని అనుసరించాను. ఈ మార్పు నాకు తేలికతనాన్ని, పవిత్రతను సమకూర్చింది.

— శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

నిర్వాణము — ఆ పై స్థాయి

నిశ్శబ్దంలోకి ఆరోహణ

"కూర్చో. పరిశీలించు. నీ ఆలోచనలు బయట నుంచి నీ లోనికి ప్రవేశించటం గమనిస్తావు. అవి నీలో ప్రవేశించకముందే వెనక్కి తోసిపారవేయ్." కూర్చున్నాను. పరిశీలించాను. ఆశ్చర్యంతో అదే గమనించాను. ఆలోచన శిరసు ఊర్ధ్వభాగం ద్వారా, మనసు లోనికి ప్రవేశించటం స్పష్టంగా గమనించాను. ఆలోచన లోనికి చేరకుండా ముందే నిజంగా వెనక్కి నెట్టివేయగలిగాను. మూడు రోజులలో — చెప్పాలంటే ఒక్క రోజులోనే — నా మనస్సు అంతా అనంత నిశ్శబ్దంతో నిండిపోయింది.

(బరోడాలో, లేలే మహరాజ్ మార్గదర్శకత్వంతో జనవరి 1908 లో తాము సిద్ధించుకున్న నిర్వాణం గురించిన శ్రీఅరవిందుల ప్రస్తావన)

స్వేచ్ఛా మేధ: విశ్వభావన

... ఆ క్షణం నించి, నాలో మానసిక జీవి వ్యక్తిగతమైన పరిమిత సంకుచిత పరిధులలో కాక, విశ్వభావన, స్వేచ్ఛా మేధస్సుతో ఒక యోచనా కర్మాగారంలో శ్రామికుడిగా మారిపోయింది. ఒక ప్రాణికి యెన్ని వందల శాఖలుంటాయో అన్ని వందల శాఖల నుండి జ్ఞానాన్ని స్వీకరించగలిగే గ్రహణశీలిగా మారింది. విశాలమైన దృష్టి సామ్రాజ్యం, యోచనా సామ్రాజ్యాల నించి తనకు నచ్చిన అంశాన్ని యెన్నుకునే స్వేచ్ఛ పొందింది.

స్థిర (సత్) మరియు చర (చిత్) బ్రహ్మ:

అదే సమయంలో ఒక అనుభవం మధ్యలో వచ్చింది. తన కంటె వేరయిన ఒక

అజ్ఞాతశక్తి యేదో తన చైతన్య ప్రక్రియని వశపరచుకుని (చేపట్టి) తన వ్యక్తిగత ప్రమేయం లేకుండా తన ద్వారా మాటలు, చేతలు జరుపుతున్నది. తన సాధన ప్రక్రియల ద్వారా తనని కదిలించిన ఈశ్వరతత్వం, పరమేశ్వర చైతన్యం గుర్తించిన తరువాతగాని శ్రీఅరవిందులకు యీ అజ్ఞాతశక్తి యేదో తెలియలేదు. ఈ అనుభవాలు, వాటి ననుసరించి యితర అనుభవాలు అంటే తాను అన్నింటిలోను, తనలో అన్నీ, అన్నీ తనలాగే యింకా అన్నిటిలో దివ్యత్వం, దివ్యత్వంలో అన్నీ చూడగలగడం — ఈ అనుభవాలే అత్యున్నతమైనవి. వాటినే శ్రీఅరవిందులు వుదహరిస్తూ మనందరం కూడా యెల్లప్పుడూ సాధనలో ఆ సమున్నత స్థాయికి చేరాలని అంటారు.

తొలి మెట్టు: పరాకాష్ఠకు చేరిన ముగింపు కాదు

నిర్వాణానికి చేరడమన్నదే ప్రస్తుతం నా యోగం యొక్క మౌలిక ఫలితంలో మొదటి మెట్టు. ఇది యే ఆలోచనలు లేని, ఆలోచనల స్థాయి దాటినది. ఏ మానసిక, ప్రాణిక స్పందనలతో కళంకితం కాని వున్నత స్థాయికి విసిరేసింది. అక్కడ అహం లేదు. వాస్తవ ప్రపంచం లేదు. కేవలం స్థిరమైన సమగ్ర జ్ఞానం ద్వారా మనిషి చూడగలిగినప్పుడు, యేదో అజ్ఞాతంగా గ్రహించబడుతుంది, లేదా, దాని నీరవ నిశ్శబ్దంలో ఖాళీ రూపాలుగల ప్రపంచం, పదార్థంకాని పదార్థంగా మారిన నీడలు గా వహిస్తుంది. అక్కడ ఏకత్వమూ ఉండదు. బహుళత్వము ఉండదు. ఉండేది కేవలం -తత్- మాత్రమే. అంటే రూపరహితమైనది, బంధం లేనిది, శుద్ధమైనది, వర్ణనాతీతమైనది, ఆలోచన కందనిది, సమగ్రమయినది. అయినప్పటికీ అది పరమ యదార్థం మరియు సంపూర్ణ వాస్తవం. ఆలాటి నిర్వాణంలో రాత్రీ పగలు జీవించాను — దాని ప్రారంభానికి ముందు యితర విషయాలు దానిలోకి అనుమతించడానికి, లేదా దానినది కాస్తయినా మార్చుకోడానికి ప్రయత్నించే లోగా. దాని అంతర్గత హృదయానుభూతి ఒక శాశ్వత స్మృతి. తిరిగి యథాస్థానానికి వచ్చే శక్తి, చిట్టచివర వున్నత స్థాయి నించి ఒక మహోన్నత స్థాయి అతిమానస చైతన్యంలో అది అదృశ్యమయ్యే వరకు వుంటుంది. కాని యింతలోనే దానంతటదే సిద్ధికి మరొక సిద్ధి (realisation) జోడించుకుంటుంది. మౌలిక సహజానుభవంతో తనంత తానే సమైక్యమవుతుంది. ప్రాథమిక దశలో భ్రాంతిపూర్వక ప్రపంచం చోటు చేసుకున్నా అందులో భ్రాంతి అనేది మొట్టమొదట కేవలం నాటకీయమై రూపంతో కనిపిస్తున్న

ప్రతి అంశం యొక్క మూలం వెనుకగా గాఢమైన దివ్యసత్యం వుంటుంది. దానిపై స్థాయిలో అత్యున్నత దివ్యసత్యం వుంటుంది. ఇది జ్ఞానేంద్రియాల్ని నిర్బంధించడం కాదు. తక్కువ చెయ్యడం కాదు. అత్యున్నత అనుభవం నించి పతనం చెందడం కాదు. సరి కదా అది దివ్యసత్యం యొక్క స్థిరమైన ఔన్నత్యానికి, విశాలతకి చేరుకుంటుంది. ఆ దివ్యస్ఫూర్తితోనే యే విషయమైనా చూడబడుతుంది. కాని జ్ఞానేంద్రియాల వలన కాదు. అనంతత్వములోగల ఆ ప్రశాంతత, నిశ్శబ్దం, యెప్పుడూ ప్రపంచంతోనే వుంటాయి. లేదా అన్ని ప్రపంచాలు (సృష్టి సర్వం) కేవలం కాలీతీతమైన దివ్యశాశ్వతత్వంతో కొనసాగుతున్న సంఘటనలు.

మాయావాదాన్ని నేను నిర్వచించిన విధానంలో వున్న చిక్కంతా యిక్కడే. స్వేచ్ఛ పొందిన నా చైతన్యంలో నిర్వాణం ఒక మలుపు. అదే దివ్యభావనకి ప్రారంభమయింది. అదే పరిపూర్ణత వైపు వేసిన తొలి అడుగు. అంతే కాని పరిపూర్ణ సత్య సిద్ధి కాదు. కనీసం సాధనలో చివరి పరాకాష్ట దశ కూడా కాదు.

నిర్ణీతమైన దివ్యసమావేశ స్థలంగా జైలు కావటం; (శ్రీఅరవిందులను 1908 లో ఆలీపూర్ జైలుకి తీసుకొని వెళ్లారు. ముద్దాయిగా జైలులో ఒక సంవత్సరం ఉన్నారు. అక్కడ జైలులో ఉన్నపుడే, ముఖ్యమైన రెండవ సిద్ధి పొందగలిగారు. అదే విశ్వచేతనానుభూతి. సర్వే సర్వత్రా దివ్యసాక్షాత్కారం). శిల్పం గూర్చి నాకు యేదో కొంచెం తెలుసు. కాని చిత్రకళ గురించి బొత్తిగా తెలియదు. ఆలీపూర్ జైలులో ఒక రోజు ధ్యానంలో వుండగా హఠాత్తుగా ఆ గోడల మీద కొన్ని చిత్రాలు కనిపించాయి. చూడు చూడు! అప్పుడే నాలో కళానేత్రం తెరుచుకుంది. చిత్రకళ గురించి మొత్తం తెలిసింది. అయితే అది కేవలం భౌతికమైన సాంకేతిక పరిజ్ఞానం మాత్రమే.

*

అప్పుడు నేను ప్రాణికస్థాయిలో గాఢమైన సాధన చేస్తూ వుండేవాడిని. అప్పుడు నా స్వభావం సంశయాత్మకంగా వుండేది. ఈ సిద్ధుల వల్ల ఉత్థాపన (యోగవిద్య వలన శరీరం గాలిలోకి లేపడం) సాధ్యపడుతుందా? అనుకుంటున్నంతలోనే హఠాత్తుగా అప్రయత్నంగానే నా శరీరం తనంత తాను పైకి లేవడం తెలిసింది. ఇది వరకు నా శక్తినంతా వుపయోగించి ప్రయత్నించినా కూడా కొంచెమైనా లేపలేకపోయేవాడిని. కాని యిప్పుడు నా ప్రయత్నం లేకుండానే శరీరంలో కొద్ది భాగం మాత్రం నేలకి

వాసుదేవ మయ మిదం సర్వం

శ్రీకృష్ణుడు మన నుంచి అభిలషించేది

నా చేతులలో ఆయన గీత ఉంచారు. (ఆలీపూర్ జైలులో). ఆయన శక్తి నాలో ప్రవేశించింది. గీతాసాధన చేయగలిగాను. ఆయనను మానసికంగా అర్థం చేసుకోవటమే కాదు — అర్జునుడు నుంచి ఆయన — శ్రీకృష్ణుడు — ఏమి అభిలషించారో, కర్మలను అనుష్ఠించేవారి నుంచి వారు ఏమి అభిలషించారో, ప్రతిఫలాపేక్ష లేకుండా, కర్మల నాచరించాలని, తన ఇష్టాయిష్టాల కతీతంగా ఉండాలంటూ, అధికుల యెడ, అధముల యెడ, జయాపజయాల పట్ల, సమభావంతో, తన, పర భేదం లేకుండా, నిరహంకారంగా తానొక ఉపకరణము మాత్రమే ననే భావనతో శ్రద్ధగా కర్మ నాచరించాలని — కూడా తెలుసుకున్నాను.

నా చుట్టూ శ్రీకృష్ణుడే: నన్ను జనావళి నుంచి వేరుచేసేందుకు నన్ను ఉంచిన జైలు చూశాను. దాని ఎత్తైన గోడల మధ్య అది నన్ను బంధించలేదు. నన్ను పరివేష్టించి ఉన్నవాడు వాసుదేవుడు. నా జైలు సెల్లుకు యెదురుగా కొమ్మలతో విస్తరించి ఉన్నదాని నీడలో నడిచేది చెట్టునీడ కాదు. అది వాసుదేవునిగానే గ్రహించాను. తన నీడలో నన్ను పట్టి ఉంచిన శ్రీకృష్ణునిగా దానిని నేను చూచాను. నా సెల్లు ఇనపకమ్మీలు చూచాను. దాని ఇనుప చట్రపు తలుపు చూశాను. అదీ నాకు వాసుదేవుడుగానే అగుపించింది. నన్ను రక్షిస్తూ నాకు రక్షకుడుగా నారాయణుడే అక్కడ నిల్చుని ఉన్నాడు. పరుండేందుకు నాకు ఇచ్చిన ముతక కంబళిపై పడుకున్నపుడు నా సఖుడు, నా ప్రేమికుడు శ్రీకృష్ణుని బాహుబంధాలలో ఉన్న అనుభూతే కలిగింది. అదీ ఆయన నాకు ప్రసాదించిన తొలి అంతర అనుభూతి. జైలులో ఉన్న ఖైదీలను — దొంగలు, ఖూనీకోరులు, వంచకులు — వాళ్లలోనూ వాసుదేవుడే నాకు ప్రత్యక్షమయాడు. ఆ భ్రష్టులు, పతితులలోనూ నాకు నారాయణుడే కనిపించాడు. అలాటి దోపిడీదారులు, దొంగలు, వారి సానుభూతి సద్భావాలతో నన్ను తలదించుకునేలా చేశారు. అలాటి విపత్కర పరిస్థితులలో మానవత్వానిదే పై చేయి అయింది. ఆయన మరోసారి నాతో మాట్లాడుతూ అన్నారు — "చూశావా! నా యీ చిన్న కార్యాన్ని నీచే నిర్వహింపచేయడానికి నిన్నెక్కడికి పంపించానో! ఇందుకే, ఇలాటి దేశాన్ని నేను ఉద్ధరిస్తున్నాను"...

ఆయన తన మహిమలను నాకు చూపారు: హిందూమతం యొక్క స్వచ్ఛమైన సత్యాన్ని తెలియపర్చారు. అంతకు ముందు నాకు యెన్నో సంశయాలుండేవి. పాశ్చాత్య వాతావరణంలో, పాశ్చాత్య భావాలతో ఇంగ్లండులో పెరిగాను. హిందూమతం గురించిన చాలా విషయాలు నాకు ఊహాపరమైనవిగా తోచేవి. కొంత మాయగా, మరెంతో భ్రమగాను నాకు అనిపించేవి. ఇప్పుడైతే రోజు రోజుకీ శారీరకంగా, మానసికంగా, అనుభూతిపరంగా హిందూమతంలోని సత్యాలను ఆకళింపు చేసుకున్నాను. అవి నాకు సజీవ అనుభవాలు అయినాయి. భౌతిక శాస్త్రి విజ్ఞానానికి అందని విషయాలు ఆవిష్కృత మయినాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

విప్లవయోగి

(జాతి ఆత్మకు మేలుకొలుపు*)

"ధర్మ" నుంచి మహోన్నతము, సర్వశ్రేష్టము అయిన మతము:

కార్యాచరణమనే మతంలో భాగమనీ, అయితే, అది అన్ని రకాల కర్మలకు వర్తించదనే సాధారణ అభిప్రాయం ఒకటి ఉన్నది. సాత్త్విక ప్రధానమైన చర్యలుగానీ, లేక నైతిక చైతన్యంతో జరిగి, పరిత్యాగానికి దారితీసే చర్యలుగానీ అయితే మతచర్యలుగా పేర్కొనవచ్చు — ఇది... తప్పుడు అభిప్రాయమే. సాత్విక చర్య మతపరమైతే రాజసిక చర్య కూడా అంతే. సర్వజీవ కారుణ్యం మతపరమైన చర్య అనుకుంటే ధర్మయుద్ధంలో శత్రు సంహారం చేయడం కూడా అంతే. తన ఆనందాన్నీ, భోగభాగ్యాలనూ, చివరికి తన జీవితాన్ని కూడా ఇతరుల మంచి కోసం త్యాగం చేయడమే మతచర్య అయితే తన మత పురోగతికి ఆలవాలమైన తన దేహాన్ని జాగ్రత్తగా చూసుకోవడం కూడా అంతే. రాజకీయాలు కూడా మతచర్యలే.

* విడుదలైన తర్వాత శ్రీఅరవిందులు "ధర్మ", "కర్మయోగి" అనే రెండు పత్రికలకు — మొదటిది వంగభాషలో, రెండవది ఆంగ్లములోను సంపాదకత్వము వహించేవారు. వారు కారాగారంలో ఉన్నప్పుడు వందేమాతరం అనే పత్రిక ఆగిపోయింది. దేశాన్నంతటినీ సంపూర్ణ స్వరాజ్యం భావనతో జాగృతం చేయడమే కాక దాని సహజ మేధస్సునూ, స్వధర్మాన్నీ దాని ఆత్మనూ కూడా మేలుకొలిపారు.

అలాగే కవిత్వం, చిత్రలేఖనం, మధురగానంతో జనాన్ని రంజింప చేయడం కూడా. ఈ విధంగా ఏ పని అయినప్పటికీ, అది పెద్దదైనా, చిన్నదైనా, స్వార్థం లేకుండా చేస్తే అదే మతపరమైన పని అనుకోవచ్చు. చేసే పను లన్నింటినీ ఒక అర్పణగా, భగవంతునికి నివేదనగా ఆయన ప్రకృతే చేయిస్తున్న భావనతో ఏ మతమైతే మన చేత కర్మలు చేయిస్తుందో అదే మహోన్నతమైన సర్వశ్రేష్ఠమైన మతము.

(బెంగాలీ మూలము నుండి అనువాదము)

23, ఫిబ్రవరి 1908 వందేమాతరం పత్రిక నుండి: విస్తారమైన, పరిపూర్ణ స్వతంత్ర్యము

ఈ దేశ ప్రజలకు భగవంతుని ప్రత్యక్ష ఆవిష్కారమే స్వరాజ్యం. అది కేవలం రాజకీయ సాతంత్ర్యం మాత్రమే కాదు — అది అపారమైన, సంపూర్ణమైన, వ్యక్తి స్వాతంత్ర్యము, సంఘ స్వాతంత్ర్యము, జాతి స్వాతంత్ర్యము, ఆధ్యాత్మిక స్వాతంత్ర్యము, సమాజ స్వాతంత్ర్యము మరియు రాజకీయ స్వాతంత్ర్యము. స్వార్థంలో మోక్షమార్గముందనే భావాన్ని మేం నమ్మము. మన చుట్టూ ఉండే ప్రజానీకం దుర్భరంగా, అధోగతికి దిగజారి ఉంటే చుట్టుప్రక్కల నున్న తన సోదరుల స్థితగతులు చూడకుండా దైవాన్ని ఎవరైనా ఏ విధంగా అన్వేషించగలరు? సర్వజీవుల పైనా కారుణ్యం చూపడమే సిద్ధుల లక్షణము. సర్వభూత హితం కోరి, ఆనందించేవాడే పరిపూర్ణమైన యోగి. అందరికీ ఏ విధంగా మంచి చేయాలా అనే ఆలోచనతో అతని మనసు నిండి ఉంటుంది. ఎవరైనా తన చుట్టుప్రక్కల ఆర్తనాదాలు, బాధలు వినకుండా కఠిన హృదయుడై ఉంటూ, తోటివారు దుఃఖితులు, పీడితులుగా, ఇతరుల దురాశకు బలైపోయి ఉన్నా సంతృప్తితో తను మాత్రం మోక్షాన్ని కోరుకుంటే, అతని మార్గం కష్టాలమయంగా అవరోధాలతో కూడి ఉంటుంది. భగవంతుడు తనలోనే కాకుండా అందరిలోనూ ఉంటాడనే విషయం విస్మరిస్తున్నాడన్న మాట. భగవంతుడు భారతదేశాన్ని పవిత్రమైన ఆధ్యాత్మికతకు ఒక శాశ్వత నీటి ఊటగా ప్రత్యేకించి ఏర్పరిచాడు కాబట్టి అది ఎన్నటికీ ఇంకిపోకుండా ఆయన జాగ్రత్త పడతాడు. అందువల్లనే "స్వరాజ్య" ప్రేరణ మనకు కలిగింది. మన రాజకీయ స్వాతంత్ర్యం ద్వారా ఆధ్యాత్మిక స్వాతంత్ర్యాన్ని సంప్రాప్తించుకుంటాము. సిద్ధులు, యోగులు మొదలగు

వారికి నెలవైన ఈ దేశం మరొకసారి పురాతన యోగాగ్నితో ప్రజ్వరిల్లుతుంది. ప్రజాహృదయాలు అనంతుని దరికి ఉద్ధరింపబడుతువి.

"కర్మయోగి" నుంచి (25 సెప్టెబరు, 1909):

ప్రాచీన స్ఫూర్తిని తిరిగి కొత్త రూపాలతో ఆవిష్కరించుకోవడం

... ప్రాచీన ఆర్యుల స్ఫూర్తిని ఆదర్శాన్ని తిరిగి దక్కించుకొని భద్రపరుచుకోవడమే కాక దాన్ని కొంగ్రొత్త రూపాలలో, సంస్థలలో ప్రతిష్టించుకోవాలి. మన సాంఘిక వ్యవస్థలో, విధానాలలో, సంస్థలలో వాటన్నిటినీ జాగ్రత్తగా భద్రపరుచుకోవాలి. వాటికి శాశ్వతమైన విలువ ఎంతో ఉంది. అవి మనస్ఫూర్తి కెంతో ముఖ్యమైనవి, భవిష్యత్తుకి కావలసినవి. ఎంతో విస్తరిస్తూ ఉన్న భారతీయ ఉత్సాహదీప్తి తాత్కాలిక రూపాలలో, ఇరుకు గదులలో భద్రపరచవలసినది కాదు — గత కొద్ది వందల సంవత్సరాలుగా దాచిపెట్టినట్లు. అలా చేయటం నిరుపయోగం, నష్టదాయకం. ఆ పాత నమూనాలు పగిలిపోయాయి. సువిశాలమై ఆకృతులను, నూతనంగా, సుసంపన్నంగా, పుష్కలంగా నిర్మించుకోవాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

తెలుగు అనువాదం అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకట్రామ శాస్త్రి)

"ధర్మపత్నిగా భార్య ఆత్మకి ప్రియమైనది. కాని అది భార్యపై వ్యామోహం కాదు" అని యాజ్ఞవల్క్యుడు ఉపనిషత్తులో చెప్పాడు. అసత్యమై, భావోద్రేకాలతో నిండి, పైకి చెప్పుకునే అహంకారిక ప్రేమ వెనుకనున్న వాస్తవికత ఏమంటే అది జీవాత్మకి దిగువస్థాయి లోని సంవేదన. కాని ఉన్నతస్థాయిలో ఆ ప్రేమ కూడా ప్రాధాన్యతాపరంగా స్వార్థపూరిత అహంది కాదు, దివ్యమైనది. నిజమైన ప్రేమలు, త్యాగాలన్నీ వాటి అంతస్తత్వంలో ప్రకృతిలోని వైరుధ్యాలైన ప్రాథమిక అహంకారం, పొరపాటుగా ఊహించే భిన్నత్వాల ఫలితం. ఇదంతా ప్రకృతిలో అత్యావశ్యకమైన తొలి భిన్నత్వ దశ నుంచి ఏకత్వం వైపు మరలే దిశగా చేసే ప్రయత్నం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అవ్యక్త నూతన దిశగా ప్రయాణం

సరిహద్దుల కతీతంగా

1 నా విశాలతర జీవాత్మలో విశాల విశ్వాన్ని చుట్టబెట్టాను
2 దేశకాలాలు నా జీవాత్మ కనుసన్నలలో ఉన్నవి.
5 ...సర్వప్రకృతి — నా పోషణలో ఉన్న పశికూన,
6 పెనుగులాట, నిరంతర విశ్రాంతి నేనే;
7 ప్రపంచాన్ని పులకింపజేసే ఆనందం, జాలువారేది నా నుంచే,
8 నా యేకాంత హృదయంలో భరిస్తాను జనావేదనను.
13 ... కాలాన్ని, జీవితాన్ని అధిగమించి ఎగసిపోతాను,
4 నా అపరిమితమైన రెక్కల పైన,
అయినా పుట్టిన, పుట్టబోయే వాటితో
మమేకమై ఉంటాను.

— శ్రీఅరవిందులు

ఒక సంధి కాలం: (మోతీలాల్ రాయ్ అభిప్రాయాలు)

(పాండిచేరి వెళ్లే ముందు, శ్రీఅరవిందులు, ఫ్రెంచి కోలనీ చంద్రనాగూరులో మోతీలాల్తో కొంతకాలం ఉన్నారు.)

చంద్రనాగూరులో ఉన్నప్పుడు శ్రీఅరవిందుల వారి యోగసాధన చాలా తీవ్రస్థాయిలో సాగింది. సూక్ష్మభూమికల స్థాయిలో ఎన్నో లోకాతీత దృశ్యాలు వారిగి అగుపించేవి. ధ్యానంలో ఉన్నప్పుడు ఆయనకు ముగ్గురు దేవతలు దర్శన మిస్తూ ఉండేవారు. చివరికి అవి నిష్క్రమించటం గమనించేవారు. తర్వాత వారు పాండిచేరి వెళ్లాక వాటిని — ఇళా, మాహి (సరస్వతి) — వైదిక దేవతలుగా తెలుసుకున్నారు.

— మోతీలాల్

ఆత్మ వికాసం కోసం భారతీయ యోగమార్గంలో కొన్ని పద్ధతులు అనుసరిస్తూ ఉన్నప్పుడు, పరోక్షంగా నాకు వైదిక విజ్ఞానంతో తొలిసారి పరిచయం అయింది.

నాకు దగ్గరైనాయి. ఆ సమయంలోనే, నా మానసికానుభవాల కనుగుణంగా ఉండే నామధేయాలు, సంకేతాలుగా, నా మనసులో మొలకెత్తటం ఆరంభమయినాయి. అవి క్రమేపీ స్థిరపడినాయి. వాటిలో నాలుగు అంతఃకరణ ప్రవృత్తి శక్తులలో మూడు — దివ్యజ్ఞానము, ప్రేరణ, అంతర్ దృష్టి — వీటికి ప్రాతినిధ్యం వహించేవిగా — ఇళ, సరస్వతి, సరమ వచ్చాయి — వీటిలో రెండు — ఇళ సరస్వతి వైదిక దేవతలుగా ప్రసిద్ధమైనవిగా నాకు తెలుసు. కాని వాటిని హిందూమతం పౌరాణిక కథలలో సంఘటితపరచింది. సరస్వతి, చదువుల తల్లిగా, ఇళ, చంద్రవంశమాతగా పరిగణింపబడినాయి. కాగా సరమ అందరికీ బాగా పరిచయమై ఉన్నదే.

రాజకీయాలు వదిలిపెట్టడానికి కారణం:

అందులో అంత పెద్దగా రాణించలేనని నేను రాజకీయాలు వదిలిపోలేదు. ఇలాంటి భావనే నా కసలు రాదు. నా యోగమున కేదీ ప్రతిబంధకం కాకూడదని నేను బయటికి వచ్చేశాను. అంతేకాక ఒక స్పష్టమైన ఆదేశం ఈ విషయంలో నాకు వచ్చింది. రాజకీయాలతో పూర్తిగా బంధాలను తెంచుకున్నాను. అంతరంగంలో ఒక విషయం నాకు తెలిసింది — నేను ప్రారంభించిన కార్యం నేను ఉద్దేశించిన రీతిలో ముందుకు తీసుకొనిపోబడుతుందని, ఇది విధి నిర్దేశమనే విషయం నాలో అవగాహన కలిగింది. నా వ్యక్తిగత ప్రమేయం, లేదా, నేను అక్క ఉండవలసిన అవసరం లేకుండానే నేను ప్రారంభించిన ఉద్యమం విజయవంతమవటం తథ్యం. నేను వైదొలగటం వలన అది వ్యర్థమవుతుందనే భావన, విచారం నాకు ఏ మాత్రం కలుగలేదు. ఇకపోతే — మిగిలిన విషయాల గురించి — ప్రాపంచిక వ్యవహారాలలో ఏ ప్రముఖ సంఘటన కూడా చివరికి విఫలమవుతుందని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. కాకపోతే, వాటిని సిద్ధింపచేసుకోవటంలో ప్రపంచశక్తులకు ఆలస్యం కావచ్చు.

నిర్గమనానికి సంబంధించిన వాస్తవాలు: పైనుంచి ఆదేశము

నాకు సుపరిచితమైన దివ్యకంఠధ్వనిలో మూడు మాటలతో కూడిన ఒక ఆకస్మిక ఆదేశం విన్నాను — "చంద్రనాగురుకు వెళ్లు". ఇంచుమించు పది నిముషాలలో చంద్రనాగూరు ప్రయాణమయే పడవలో ఉన్నాను. (ఫిబ్రవరి, 1910)... ఎవ్వరికి

వార్తాపత్రికలతోనూ నాకు ఉండే సంబంధాలు అప్పటి నుంచి తెగిపోయాయి. పిమ్మట అదే ఆదేశంతో చంద్రనాగూరు విడిచి పెట్టి, ఏప్రిల్ 4, 1910 న పాండిచేరి చేరుకున్నారు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

తపోగుహ*

(నూతన పథానికై సమాయత్తం)

ఒక దివ్య సంకల్పం, ఒక మహదాశయమాతని హృదయాన్ని పట్టి వైచె
అతీత మానవ రూపమును గ్రహించ
అదృశ్య ఆధ్యాత్మ శిఖరాల వైపు దృష్టి సారించినాడు
ఒక మహోన్నత లోకమును క్రిందికి గొని రా కాంక్షించు...

ముందే భవిష్య సూచన ఒకటి: (1910 న తమిళనాడు పత్రిక, 'ఇండియా', విలేఖరి, కలకత్తాలో కృష్ణకుమార్ నివాసంలో, తనను కలిసినపుడు శ్రీఅరవిందులు ఈ భవిష్య సూచన చేశారు.)

1907 సం. నుంచి భారతదేశానికి ఎంతో ఆశావహంగా ఉండే ఒక నూతన శకంలో జీవిస్తున్నాం. భారతదేశంలోనే కాక, యావత్ప్రపంచంలో కూడా మహత్తరమైన మార్పులు, విప్లవాత్మకమైన పరిణామాలు వస్తాయి. ఉన్నత స్థాయిలోనివారు నిమ్నస్థాయికి, నిమ్నస్థాయిలోనివారు ఉన్నతస్థాయికి చేరుకుంటారు. అణగారిన పీడిత జనావళి ఉద్ధరింపబడతారు. నూతన చైతన్యంతో దేశము, మానవాళి ఉత్తేజితమవుతవి. నూతన లక్ష్యసాధనకు కొత్త ఆలోచనలతో కొత్త ప్రయత్నాలు కొనసాగుతవి. ఈ విప్లవాత్మక పరిణామాల మధ్య భారతదేశం స్వతంత్ర దేశమవుతుంది.

— శ్రీఅరవిందులు

తా చేసినదాని నుండి ఆతని అంతరాత్మ విశ్రమించె
మానవ కఠిన శ్రమ, నిష్ఫల కోలాహలము సద్దుమణిగె...

మహనీయ నిశ్చల నీరవత ఆతని ఏకైక సహచరిగ మిగిలె.
ఆతని కనులందు విశ్వజనీన దీప్తి గలదు,
హృదయ, మస్తిష్కముల లోనికి బంగరు తేజంబు ప్రవహించె;
ఆతని శరీరావయవముల లోనికి దివ్య క్రియాశక్తి దిగి వచ్చె,
శాశ్వత బ్రహ్మానంద సంద్రాల నుండి ఒక ప్రవాహమ్మ గూడ....

అపరిమితమగు దాని ఒక సజీవ కేంద్రమ్ము
ప్రపంచ పరిధితో, సమమగుటకై విస్తరించె,
ఆతడు తన అపార ఆధ్యాత్మ పథము వైపు తిరిగె.

శ్రీఅరవిందులు
(సావిత్రి పు. 76, 79)

ఆధ్యాత్మికమైనదానిని భౌతికము లోనికి తీసుకురావడం

పూర్వమెపుడో వ్రాసిన లేఖ (12 జూలై 1911)

నా యోగాన్ని ఏ ఆటంకాలూ లేకుండా పూర్తిచేయడానికి, నా చుట్టూ ఇతరులను చేర్చుకునేందుకు నా కొక ఆశ్రయం కావాలి. భౌతికాని కలీతంగా ఆవల వున్నవారు నాకు నిర్దేశించిన స్థలంగా పాండిచేరి కన్పిస్తున్నది. పదార్థ భూమికకై ఉద్దేశింపబడినదానిని ఆ భూమికపై ప్రతిష్ఠించడానికి ఎంతటి కృషి కావాలో నీకు తెలుసా!

ఆధ్యాత్మికమైనదానిని పదార్థ భూమికపైకి తీసుకురావడానికి అవసరమైన శక్తులను నేను అభివృద్ధి చేస్తున్నాను. మనుష్యుల్లోనికి ఇపుడు నన్ను నేను ప్రవేశపెట్టుకొని, వాళ్లను మార్చి, అంధకారాన్ని తొలగిస్తూ, వెలుగును తీసుకువస్తూ, వాళ్లకు ఒక నూతన హృదయాన్ని, ఒక నూతన మనస్సును ఇవ్వగలుగుతున్నాను.

* పూర్తిగా ఒక నూతన యోగాన్ని అభివృద్ధి చేయడానికి పాండిచేరి, శ్రీఅరవిందుల సాధనకు కేంద్రమైంది

నేనిపుడు స్పష్టంగా చూడగలుగుతున్న దేమిటంటే, పొరపాటుకు, అసమర్థతకి మూలం ఏదో దానిని పరిపూర్ణంగా, సంపూర్ణంగా తొలగించడం. ఇది నా యోగానికి మౌలికమైన లక్ష్యం. కాలక్రమంలో నేను మనుషుల ముందుంచబోయే పరమ సత్యం పరిపూర్ణమైనదిగా వుండేందుకు, ప్రపంచాన్ని మార్చడానికి నేను చేయగలిగిన సాయం విజయవంతమయ్యేందుకు ఆ సాయం అప్రతిహతంగా తయారైయ్యేందుకు, అడ్డం వచ్చే ఏ పొరపాటు, అసమర్థలనైనా సమూలంగా పెకలించివేయాలి.

విశాల ప్రదేశాలను నూతన మార్గాలను తెరవడం

జీవితం నుండి ఉపసంహరించుకొనేందుకు గాక, మానవ జీవిత రూపాంతరీకరణకు ఆధారంగా వుండే జీవితం కోసం తప్పకుండా చేయవలసిన యోగసాధనలో భాగంగా నేనింతవరకు జీవితం నుండి ఉపసంహరించుకొని వున్నాను, ఇక ముందు కూడా కొంతకాలం అలా వుంటాను. ఆంతరిక అనుభవపు విశాల ప్రదేశాలను, అందుకోసం నూతన మార్గాలను తెరచే "యోగం" అది. కాబట్టి నేను ఉపసంహరించుకొనడమూ, ఎక్కువ కాలమూ, ఆ పని పూర్తి చేయడాని కవసరమవుతాయి. కాని ఈ యోగం యొక్క ఆధ్యాత్మిక పునాది నుండి ముందుకు సాగే బృహత్ బాహ్య కార్యాన్ని నేనెపుడు నాపై వేసుకోవాలో తెలిసే సమయం ఇంకా రానప్పటికీ, అది సమీపిస్తోంది.

గత ఉషస్సులు, భవిష్య మధ్యాహ్నలు:
పురాతన యోగం, నూతన గమ్యం

నేను దేనితో మొదలు పెట్టానో, లేలే నా కిచ్చినదేమిటో, నేను జైల్లో చేసినదేమిటో అదంతా కూడా మార్గం కోసం వెదుకులాటే. ఇక్కడ అక్కడ చూస్తూ పాత సాక్షిక యోగాలన్నింటినీ స్పృశిస్తూ, స్వీకరిస్తూ, పని చేస్తూ, దీన్నీ దాన్నీ పరీక్షిస్తూ కొంచెం హెచ్చుతగ్గులుగా ఒకదాని సంపూర్ణ అనుభవాన్ని పొందిన తర్వాత మరోదాని వెంటపడుతూ చుట్టూ తిరిగాను. నేను పాండిచేరి వచ్చిన తర్వాత ఈ అస్థిరస్థితి పోయింది. అంతర్వాణియైన జగద్గురువు నా మార్గాన్ని, దానికి సంబంధించిన యావత్తు సిద్ధాంతాన్నీ కూడా చూపించాడు....

పాతయోగంలో వున్న లోపం యేమిటంటే మనస్సును, హేతువాద తత్త్వాన్ని తెలుసుకొని, పరమాత్మను తెలుసుకొని, మనస్సులో పొందిన ఆధ్యాత్మిక అనుభవంతో

సంతృప్తి చెంది అచటే ఆగిపోయింది. కాని మనస్సు కొద్దిపాటి అంశాన్ని మాత్రమే గ్రహించగలుగుతుంది. అనంతాన్నీ, అఖండాన్నీ అది పూర్తిగా పట్టుకోలేదు. మనస్సు దాన్ని పట్టుకొనేది సమాధి యొక్క పారవశ్యస్థితి ద్వారా, మోక్షం యొక్క విముక్తి ద్వారా, నిర్యాణమనబడు నశింపు ద్వారా, అలాంటివే మరి కొన్నింటి ద్వారా మాత్రమే, మనస్సుకు మరో దారి లేదు. ఇక్కడా అక్కడా యెవరో ఒకరు ఈ నిస్సంగ ముక్తిని నిజంగా పొంది వుండవచ్చు. కాని యేం లాభం? పరమాత్మ, దైవం సదా ఉండనే ఉన్నాడు. దైవం మనిషిని కోరేదేమిటంటే, వ్యక్తిగతంగా, సామూహికంగా తనను ఇక్కడే (ఇహైవ) దైవత్వసిద్ధి పొందమని. అంటే భగవంతుని ఈ జీవితంలోనే నిజం చేయమని. యోగం యొక్క పురాతన పద్ధతి, పరమాత్మను, జీవితాన్ని సమన్వయం చేయలేకపోయింది, లేదా ఏకం చేయలేకపోయింది. అది ప్రపంచాన్ని భ్రాంతిగా, లేదా క్షణం క్షణం మారిపోతుండే దైవ లీలగా కొట్టిపారేసింది. తత్ఫలితంగా జీవితాని కుండే శక్తి క్షీణించిపోయింది. భారతదేశం నిర్వీర్యమై పతనమైంది.

ఏ కొద్దిమందో సన్యాసులు, విరాగులు, సత్పురుషులు, సాక్షాత్కారం పొందినవారు, విముక్తిని పొందితే — అది ఏ రకమైన ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత అవుతుంది? భక్తితో, భగవత్పారవశ్యతానందంతో వెర్రి ఆవేశంలో కొద్దిమంది భక్తులు నృత్యం చేస్తున్న సమయంలో మొత్తం జాతి అంతా సరైన జీవనం, సరైన బుద్ధి దక్కక అంధకార, తమస్సుల అగాధాల లోనికి కూరుకుపోతుంటే అదే విధమైన ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత అవుతుంది? మొట్టమొదట మానసిక స్థాయిలో అన్ని విధాలైన అనుభవాల్ని పొందాలి. తర్వాత మనస్సును ఆధ్యాత్మిక ఆనందం ముంచివేసి, దానిని ఆధ్యాత్మిక వెలుగుతో ప్రకాశింపజేసి ఆ తర్వాత అతడు ఇంకా పై పైకి యెగబ్రాకాలి. పై పైకి అలా యెగబ్రాకకపోతే, అంటే ఈ యెగబ్రాకడం అతిమానసిక స్థాయి దాకా సాగకపోతే ప్రపంచ ఉనికి యొక్క చరమ రహస్యం తెలుసుకోవడం సాధ్యపడదు. విశ్వరహస్యం తాలూకు చిక్కుముడి విడిపోదు. ప్రపంచ చిక్కు సమస్య పరిష్కరించబడదు. అక్కడ, ఆ అతిమానసికస్థాయిలో మాత్రమే పరమాత్మ ప్రపంచం; పరమాత్మశక్తి, జీవనం అనే ద్వంద్వాలతో కూడిన విశ్వమయ అజ్ఞానం అంతమౌతుంది. అపుడు ప్రపంచాన్ని భ్రాంతిగా ఇకనెంత మాత్రము గణించ పనిలేదు. ప్రపంచం

భగవంతుని యొక్క శాశ్వత క్రీడ, పరమాత్మ యొక్క నిరంతర అభివ్యక్తి....

— శ్రీఅరవిందులు

(బరీన్‌కు వ్రాసిన లేఖ నుండి — బెంగాలీ రచనలు)

ఒక నూతన ఆధ్యాత్మిక సాహస కార్యం:
పురాతన మార్గాలలోనే తిరిగి నడవడం గాదు

పురాతన సంప్రదాయాలు వాటి స్వకీయ స్థల, కాలాలో చాలా గొప్పవే. కాని ఇంకా ముందుకు పోకుండా పాతవాటినే పట్టుకుని యెందుకు చర్విత చర్వణంగా చేసుకుంటూ పోవాలో అర్థం కావటం లేదు. పృథివి మీద చేతన యొక్క ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధిలో, గొప్ప గతాన్ని అనుసరించి తీరాలి, మరింత మహనీయ భవిష్యత్తు కోసం.

*

ఇతర యోగాలన్నీ ఈ జీవితాన్ని ఒక భ్రాంతిగానో లేదా అశాశ్వతమైపోయే ఒక దశగానో పరిగణిస్తాయి. ఒక పురోభివృద్ధిదాయకమైన అభివ్యక్తి కొరకు దైవంచే సృజించబడినదిగా ఒక్క అతిమానస యోగమే ఈ జీవితాన్ని పరిగణిస్తుంది. జీవితాన్ని, దేహాన్ని పరిపూర్ణం చేయడమే దాని ముఖ్యోద్దేశ్యం. అతిమానసికము అంటే ఋత-చిత్, సత్యచేతన, తన అవతరణలో అది క్రిందికి తీసుకొచ్చేదేమంటే జీవితం యొక్క సంపూర్ణ సత్యం, విశ్వపదార్థంలోని చేతన యొక్క సంపూర్ణ సత్యం. ప్రస్తుతం దేహం, జీవితం పొంద సామర్థ్యంగల అత్యున్నత మహదానందం, కేవలం ప్రాణిక మనస్సు లేదా నాడులు లేదా జీవకణాల యొక్క క్షణికోద్రేకమే. అదీ పరిమితమైనదే. అపరిపూర్ణమైనది త్వరలో నిష్క్రమిస్తుంది. అతిమానసిక పరివర్తన వల్ల జీవకణాలు, నాడులు, ప్రాణికశక్తులు, దేహంలో వున్న మానసికశక్తులు వేయిరెట్లు పరమానందాన్ని వర్ణించనలవిగాని, అక్షయ పరమానందాన్ని, బ్రహ్మానందాన్ని తమలో నింపుకోగల సామర్థ్యాన్ని పొందుతాయి. అతిమానస ప్రేమ అంటే అంతరాత్మ,అంతరాత్మతో, మనస్సు మనస్సుతో, జీవనం జీవనంతో, తీవ్రాతితీవ్రమైన ఏకత్వంలో వుంటాయి. దైహికచేతన మొత్తం, భౌతికమైన ఏకత్వానుభూతిలో మునిగిపోతుంది. దివ్యప్రేమికుని

సన్నిధితో ప్రతిభాగం, దేహం యొక్క ప్రతి కణం నిండిపోతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

అతిమానస అతీంద్రియ పురుషుడు

ఎ.బి.పురాణీ స్మృతులు

శ్రీఅరవిందుల వారితో 1921 లో నేను రెండవసారి సమావేశమయాను. 1921 లో ఆ నా సందర్శనం నన్ను అత్యంత ఆశ్చర్యచకితుణ్ణి చేసింది. రెండు సంవత్సరాల వ్యవధిలో వారి శరీరం ఎంతగా రూపాంతరం చెందిందంటే — అతి అత్యంత అద్భుతమనే వర్ణించాలి. 1918 లో వారి శరీరఛాయ సాధారణ వంగదేశీయుని శరీరచ్ఛాయ వలె — నలుపు — అనే చెప్పాలి. అయితే ముఖంలో వర్చస్సు ఉన్నది. చూపు నిశితంగా ఉండేది. మేడ మీదికి వెళ్లి చూద్దును కదా — వారి బుగ్గలు ఆపిలు పండు కెంపు వన్నె మిసమిసలు. శరీరం అంతా మృదులమైన పసుపు తెలుపు కలిసిన వన్నెతో మెరసిపోతోంది. ఈ మార్పు నాకు ఎంత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించిందంటే — "ఏమైంది మీకు?" — అని అరిచాను. నాకు నేరుగా వారు సమాధానం ఇవ్వటానికి బదులు ఇంత ముందులేని నా పెంచిన గడ్డాన్ని చూచి "నీ కేమయింది?" అని బదులు పలికారు.

అయితే తర్వాత మాటల సందర్భంలో, దివ్యోన్నత చేతన, మానసికస్థాయి నుంచి, ప్రాణిక, నిమ్న ప్రాణికస్థాయికి దిగివచ్చినపుడు నాడీమండలంలోను, శారీరక సత్వంలోను కూడా రూపాంతరీకరణం జరుగుతుందని విశదీకరించారు.

*

"అతీంద్రియ" అతిమానస వ్యక్తి, "ఆధ్యాత్మిక పురుష" — అవుతాడు. అంటే అది ఒక ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వంగా కాదు. నిర్దిష్టమైన గుణశ్రేష్ఠతలను సంతరించుకుని ఒక నిశ్చయాత్మకమైన విశిష్ట వ్యక్తికి నమూనాగా మన ముందు నిలబడటం కాదు. అలా కానేరదు. ఎందుకంటే — ఆయన వైశ్వానిక అతిలోకచేతన అభివ్యక్తీకరణ. అతీంద్రీయ వ్యక్తిని అభివర్ణిస్తూ ఇంకా శ్రీఅరవిందులు అంటారు — ఒక చైతన్యకాంతి, ఒక బలమైన శక్తి, ఒక నిగూఢ ఓజస్సాగర తీరాన ఉన్నామనే సంవేదన మనకు

కలుగుతుంది. దాని యొక్క క్రియాకలాప తరంగాల ఔన్నత్యాన్ని వర్ణించగలం. కాకపోతే అది తనకు తానుగా స్థిరపర్చుకోలేనిదిగా ఉంటుంది. అయినప్పటికీ కూడా, ఒక శక్తివంతమైన స్వరూపసాక్షాత్కారము యొక్క సంవేదన కలుగుతుంది. ఎవరో ఏదో ఒక బలమైన సమున్నత సుందర దివ్యమూర్తి, ఒక అతిలోకమూర్తి, పరమాత్మ, పరమపురుష, లోకాతీతమైనది — అని గుర్తించేదిగా, అందుకు తగిన రీతిలో అది అక్కడ ఉన్నదనే అభిప్రాయం కలుగుతుంది.

వారిని గురించి వారి శిష్యులైన మేము ఏమి భావిస్తామో దానినే వారు తమ అసమానమైన రీతిలో అభివర్ణించారు కదా అనే భావన కలుగుతుంది.

మూలం: ఎ.బి. పురాణి

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(శ్రీ ఎ. బి. పురాణిగారు భారతస్వాతంత్ర్య పోరాటంలో పాల్గొన్నవారు. శ్రీఅరవిందులకు తొలినాటి అనుయాయి)

పుస్తక అనుబంధం:

కాంతికిరణాలు

ఔదార్యం (Benevolence)

వ్యక్తిగతంగా ప్రతిక్రియకి అవకాశం లేని, సర్వతోముఖ సమ్యక్ దృష్టి కలిగిన అలుపెరుగని ఔదార్యం — ఇదీ ఈ భూమి మీద భగవంతుని ప్రేమించి, సేవించుకునే ఉత్కృష్ట మార్గం.

అంటే నా అభిప్రాయం — మనసా, వాచా కర్మణా త్రికరణశుద్ధితో కూడిన ఔదార్యం. అంతేకాని మానవసహజమైన ఆధిక్యతను, భయంకరమైన దిగజారుడు ఔదార్యంతో కూడిన కర్మలను ప్రదర్శించటానికి వేదికగా ఉపయోగింపబడేది కాకూడదు.

స్వేచ్ఛ

నీవు బలమైన సచేతనమైన ఇచ్ఛాశక్తి కలిగి ఉండి నీ ఇచ్ఛాశక్తి చైత్యపురుష కేంద్రంగా

ఉన్నపుడే నీవు స్వేచ్ఛను చవి చూడగలుగుతావు. లేకపోతే బాహ్యప్రలోభాలకి బానిసవు అయిపోతావు.

ఆగస్టు 24, 1955

*

స్వేచ్ఛ బాహ్యపరిస్థితులలో నుంచి రాదు. అంతరంగ విముక్తి నుంచి అది సమకూడుతుంది. నీ అంతరాత్మను తెలుసుకో. దానితో సమైక్యమవు. అది నీ జీవితాన్ని నిర్దేశించనీ. అప్పుడు నీవు స్వతంత్రుడవు అవుతావు.

ఆగస్టు 31, 1966

*

మనచేత సర్వోన్నత చేతన చేయించేది ఏదో అదే స్వేచ్ఛ.

మిగిలిన ఏ యితర సందర్భానికి చెందినదైనా — అంటే — ఇతరమైన ఇచ్ఛాశక్తికి కాని, సంప్రదాయానికి కాని, లేక, వైతికసిద్ధాంతానికి కాని, లేక, ప్రాణిక ప్రచోదనలకుగాని, లేక, మానసిక కల్పిత భ్రాంతులకుగాని, అన్నిటికీ మించి, అహంకారపూరిత కామనలకు గాని చెందినదైతే — అది బానిసత్వమే.

సెప్టెంబరు 21, 1969

విముక్తి: అహంకార అదృశ్యము.

*

సత్యము జయించటానికి సహకరించుటయే దివ్యప్రేమను అభివ్యక్తీకరించే ఉన్నతమార్గం.

ఫిబ్రవరి 21, 1968

*

దివ్యప్రేమను అందుకొని అభివ్యక్తీకరించే శక్తి ప్రపంచానికి ఇవ్వగలిగేది సత్యము మాత్రమే.

ఫిబ్రవరి 29, 1968

*

నిశ్శబ్దము:

పరిపూర్ణ నిశ్శబ్ద ధ్యానంలో అనంతంగా సర్వవిశాలత్వాన్ని సంతరించుకుంటుం

ది. ఆ పరిపూర్ణ నిశ్శబ్ద ప్రశాంతతలో దైవం, తన దేదీప్యమాన దివ్య వైభవకాంతిలో అవతరిస్తాడు.

అక్టోబరు 27, 1954

*

జీవాత్మ సర్వోత్తమంగా వ్యక్తమయేది నిశ్శబ్దంలోనే.

జూన్ 7, 1958

*

దైవంతో పరిపూర్ణ తాదాత్మ్యతా భావంతో కూడిన నిశ్శబ్దంలోనే నిజమైన అవగాహన కలుగుతుంది.

అక్టోబరు, 1969

శ్రీమాత

సమాచార పత్రం

నూతన ప్రచురణ: శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్వర్ణోత్సవ సందర్భంగా, 'శ్రీమాతారవిందం' శీర్షికతో 15 వ్యాసాల సంకలనాన్ని, శ్రీ జలదంకి సురేంద్రాచార్యులుగారు, శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్టడీ సర్కిల్, సిద్ధిపేట తరఫున వెలువరించారు.

పేజీలు 91, వెల - రూ 40/- ప్రాప్తి స్థానం: శ్రీఅరవింద సొసైటీ సర్కిల్, c\o గాయత్రి హాస్పిటల్, సిద్దిపేట, మెదక్ జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేష్ - 502103

శ్రీఅరవింద సొసైటీ తిరుపతి బ్రాంచి: వారు శ్రీఅరవిందుల అవశేషాల ప్రతిష్ఠాపనోత్సవ కార్యక్రమాన్ని, శ్రీ యమ్. బలరామరెడ్డిగారి అధ్యక్షతన, 12-9-2009 యధావిధిగా జరుపుకున్నారు. డా. పి.వి. రామసుబ్బారెడ్డి ప్రిన్సిపాల్ యస్.వి. మెడికల్ కాలేజీ తిరుపతి, డా. కె.వి.యస్ రాఘవన్, శక్రటరీ అరవింద సొసైటీ కేంద్రం చిత్తూరు, ముఖ్య అతిధులుగా హాజరైనారు. శ్రీ యన్. అప్పాస్వామి స్వాగతవచనం పలుకగా, శ్రీ కె. భాస్కర పిళ్లైగారు వందన సమర్పణ కావించారు. 17-11-2009 శ్రీమాత నిర్యాణ దినాన్ని, 24-11-2009 న సిద్ది దినాన్ని, 5-12-2009 న శ్రీఅరవిందుల నిర్యాణ దినాన్ని భక్తిశ్రద్ధలతో నిర్వహించుకున్నారు.